

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

Ateneus Cooperatius

Fomentar l'economia social i generar ocupació de qualitat

MÓN COOPERATIU 11

Minyons

Preparant el relleu generacional

CULTURA 13

L'Embarall

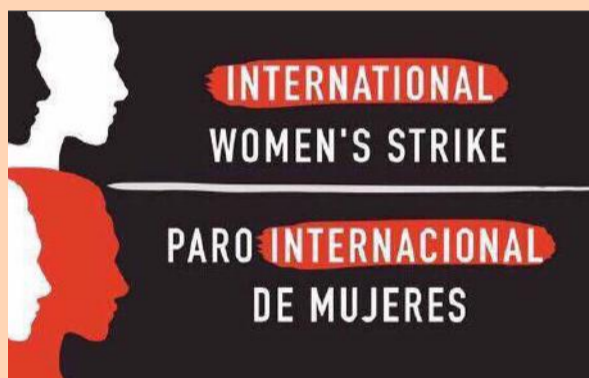
Producció artística local i compromesa

CULTURA 14

8 de març

→ Vaga internacional per celebrar el Dia de la Dona Treballadora

SOCIETAT 5

La Favt fa balanç d'un 2016 ple de lluites

SOCIETAT 3

Atlantis, visió ètica i social de l'assegurança

MÓN COOPERATIU 10

La municipalització de l'aigua posa a prova la democràcia

- La patronal contra la majoria absoluta del representants al consistori
- La Taula de l'Aigua, un moviment social impulsa el canvi

PÀGINES 8 I 9

CCOO, procés congressual

- Nuclis territorials per organitzar la mobilització
- Municipalització de l'aigua i serveis

TREBALL 12

El PSC Terrassa rebutja el referèndum

POLÍTICA 6

MANIFESTACIÓ PER UNA GESTIÓ PÚBLICA I DEMOCRÀTICA DE L'AIGUA

SOSTENIBILITAT
TRANSPARENCIA
DE COMÚ

19 DE MARÇ 2017 12H ESTACIÓ NORD TERRASSA

El Kasalet emmarca la seva defensa en la lluita contra l'especulació immobiliària

Maria C.

El Centre Social Okupat i Autogestionat Joan Berney, conegut popularment com «El Kasalet» va convocar el passat 23 de febrer als mitjans de comunicació a una roda de premsa per explicar la seva posició davant l'amenaça de desallotjament a la que s'enfronten.

Les diferents persones vinculades al Kasalet van explicar que van rebre la demanda per anar a judici civil com a conseqüència directa de la denúncia de Visolgran S.L., actual empresa propietària de la finca on es troba el centre social i tres finques adjacents, a una de les quals hi viu una família que també es veuria afectada per aquest procés de desallotjament. Des del Kasalet han informat que la jutgessa del cas ha estipulat la fiança en 300 euros, malgrat els 2.400 inicials que demanava la part demandant, i que que en els propers dies diferents persones que integren els col·lectius que formen o han format part del centre social aniran personant-se com a imputats.

Des del Kasalet denuncien que Visolgran S.L. «respon al típic model d'entitat fantasma» amb seu virtual «a despatxos d'advocats» des d'on se'ls facilita el seu objectiu de mercadejar amb els immobles, i han recordat que l'okupació s'entén com una resposta a aquestes pràctiques i a la situació dramàtica en què es tro-

ben els milers de famílies desnonades i totes les persones que són víctimes de l'especulació immobiliària. Han reiterat, doncs, la seva voluntat de seguir okupant tot reivindicant que el dret a l'habitatge digne ha d'estar sempre per sobre del dret a la propietat privada.

Finalment, la roda de premsa va ser un recordatori dels diferents grups i col·lectius autònoms que s'han organitzat des del Kasalet i s'ha reivindicat la importància que té per la ciutat un centre social que ha estat «espai de creixement teòric i pràctic» i origen de campanyes de denúncia social i creació d'alternatives «a un sistema que no ens agrada».

Kasal Okupat Joan Berney, un espai d'activitats diverses

El Kasalet obre de dimecres a dissabte, com espai de trobada, socialització i per fer activitats. Les més conegudes i concorregudes són les dels divendres: xerrades, documentals, exposicions, tallers i sopars populars solidaris amb lluites, grups i causes.

Un altre clàssic, els vermuts populars de cada primer dissabte de mes, destinats a sufragar despeses del propi Kasalet o causes concretes dels propis grups que s'hi troben o d'altres.

Es reuneixen diversos grups, amb regularitat la pròpia Assemblea Kasalet, SAT i, aquest curs, Unitat Contra el Feixisme i el

■ Membres del Kasalet expliquen a la premsa la campanya que duren a terme en defensa de l'espai. MG

Racisme. També s'havien fet tallers de costura, tai-txí i altres. El moviment, com la resta del món, ja ha viscut alts i baixos, més i menys gent, continguts i activitats.

Hi ha també la secció de mun-

tanya, "per sortir i fer salut". Nasqué d'un col·lectiu llibertari, l'any 2005, dit La Sembra, cada últim diumenge de mes fan una excursió, sempre per la serra de l'Obac.

I mai falla la publicació del díptic o fullerot amb les activitats,

dies i horaris, de cada mes, assemblea mensual de col·lectius i persones que aporten propostes, confecció de calendari i difusió, també via tuiters, facebook i, depenent del caràcter de l'activitat, fins i tot cartells.

Continuen les crítiques a la gestió municipal en l'assumpte de l'elecció del Síndic

L'Observatori Ciutadà Municipal carrega durament contra l'actitud que manté l'equip de govern en la fer del procés d'elecció a Síndic de Greuges. El nomenament de la figura va ser posposat pel mateix govern donades les queixes d'irregularitats denunciades, de manera que ara es pot veure com un tema ajornat. El cas però continua candent i pendent de resoldre's, amb el malestar i les crítiques per part de la societat civil organitzada, i també de tota la resta de grups de l'oposició.

L'entitat va realitzar una petició de nul·litat del procés el passat desembre, adreçada a Alfredo Vega com a Tinent d'Alcalde de l'Àrea de Serveis Generals i Govern Obert, i per tant primer responsable de tot el procés dut a terme. Les explicacions, però, donades pel regidor fa pocs dies, no han satisfet en absolut a l'entitat. OCM ha respòs amb una carta - es pot llegir íntegra al portal OCM Terrassa -, tot considerant molt greu el fet que dues de les candidatures, en concret Isabel Cazorla i Anna Muñoz, recollissin dades de persones amb DNI, data de naixement, per seguidament crear un correu electrònic per emetre el vot. I el que és més greu, que rebessin el vist-i-plau de l'ajuntament per dur a terme aquesta pràctica. L'entitat denuncia aquesta suplantació del vot, i que «l'actitud de l'ajuntament demostra un nul·l interès, desídia i una manca de respecte i d'imparcialitat envers les altres candidatures».

Davant d'aquests fets, l'entitat assegura que «en aquest procés no s'ha vetllat per l'acompliment de cap d'aquests principis, especialment, els que fan referència a la neutralitat institucional i la no discriminació». Pel que fa al sistema informàtic emprat per votar, fet amb el programari anomenat Consensus, va quedar clar amb les explicacions donades a la Comissió de Transparència que «no es pot equiparar amb un sistema de votació electrònica, fonamentalment perquè no permet la identificació fefaent de la persona que desitja emetre un vot». De tal forma que aquest no garanteix la identificació

«L'actitud de l'ajuntament demostra un nul·l interès, desídia i una manca de respecte i d'imparcialitat envers les altres candidatures».

de qui participa, no pot evitar que una mateixa persona participi més d'un cop, ni tampoc el secret de vot.

En aquesta línia, OCM veu «incomprendible que només es disposés d'un sol lloc de votació presencial, a les oficines centrals de la Plaça Didó», i que «en canvi es donés via lliure en la l'opció de vot telemàtic amb el risc de suplantació del vot i la pèrdua de l'anonimat».

D'aquesta forma, denuncia que no

hi hagi un reglament clar sobre la normativa a aplicar, no s'hagi creat una comissió de control, ni nomenat representats per vetllar per la legitimitat d'aquest procés, la qual cosa denota una «falta de transparència per a què el/les actors/res interessats/des puguin dur a terme una observació i supervisió independent i fomentada».

Manca de respecte envers les normes democràtiques bàsiques

Des de l'OCM entenen que «la resposta de l'alcalde ha estat la de continuar amb el procés i presentar la seva proposta de candidatura a un proper ple sense reconèixer cap mena d'error i, el que és pitjor, presentant la consulta ciutadana com una recollida de suports, sense regles de joc clares, i sense plantejar cap mena revisió del procés».

Es tracta de fer vetllar, segons l'Observatori, per la transparència, l'equitat, l'interès general, i la participació, valors que el govern municipal «massa sovint els ignora, no els defensa i no els aplica, emparant-se en interpretacions esbiaixades de la llei».

Entre les explicacions esgrimides pel regidor, hi ha la de que la Llei 10/2014 de consultes no referendàries per haver-se declarada inconstitucional. OCM argumenta que només han paralitzats determinats punts, però no la llei en la seva totalitat. L'aplicació d'aquesta llei, defensa OCM, hagués permès desenvolupar un procés amb

més garanties, com a mínim, d'haver-se anomenat com a tal.

«Resulta inadmissible que el Secretari General d'un Ajuntament que ha de vetllar per la defensa dels interessos generals de la ciutadania, i el Tinent d'Alcalde de l'Àrea de Serveis Generals i Govern obert» -Alfredo Vega, qui precisament s'ha postulat com a candidat a primer secretari del PSC Terrassa-, «encarregat de dur a terme aquest procés participatiu, acceptin i donin sortida a un reglament d'elecció de la Sindicatura sense Llei que l'empari, sense continguts i sense cap garantia democràtica», afirma l'OCM. Seguidament, demana l'anul·lació del procés de votació per via electrònica, a més de realitzar una auditoria del

procés telemàtic efectuat per esclarir els fets irregulars.

Pendents de la recomanacions del Síndic de Catalunya

Després de la paralisi del procés, l'alcalde es va reunir amb els candidats que havien participat en el procés. Sobretot OCM recorda que s'ha demanat la mediació del Síndic de Greuges de Catalunya, a qui va adreçar una queixa formal, i que s'ha interessat a seguir molt de prop l'assumpte del procés d'elecció fet a la ciutat per tal de detectar anomalies. Ara s'esperen les recomanacions que el Síndic de Catalunya pugui fer en relació al procés dut a terme a Terrassa.

DES DE 1927

100 Cerveses
Entrepans
Tapes

Cafè Bar

AMICS DE LES MÚSICALS i JOVENTUTS MUSICALS

TERRASSA

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA
93 783 51 37

La FAVT, protagonista d'un 2016 ple d'activisme social

Miquel Gordillo

La tasca produïda per la Favt reflecteix sense dubte el pols del moviment social de la ciutat, donada la seva implicació en els assumptes més candents i de més demanda col·lectiva. És a dir, dels temes que més afecten el veïnat de la ciutat.

L'entitat assumeix que, vinculada a aquesta forta implicació i activitat social, es pot trobar la causa dels atacs rebuts, com els viscuts pel seu president, Ramon Clariana, especialment en la qüestió de l'elecció a la Sindicatura de Greuges. En aquest assumpte, la federació i el seu president han mantingut un posicionament molt crític de la gestió per part de l'equip de govern.

Recordem que fa només un any i mig, diverses forces i entitats socials es concentraven davant l'Ajuntament, mentre es constituïa el nou consistori, amb el lema "Us estem vigilant!", no podem votar i desentendrem de la defensa dels nostres drets". Allà hi era també la Favt, en el prelude d'una època necessària en la reivindicació, i que probablement ha suposat que el marcatge polític sobre l'entitat veïnal sigui més estret. «Hem rebut per tot arreu, la junta però sobretot el nostre president», remarca el vicepresident segon Jose Luis Charles, tot dient que "s'han fet coses i moltes".

Neteja:

"L'ajuntament diu que ja han posat diners, que ja hi haurà canvis, però en realitat estem igual, i la gent continua queixant-se amb raó de l'estat dels carrers"

Ens trobem amb membres de la junta de la federació veïnal, per parlar-nos del balanç del 2016. «Vam arribar a finals d'any amb una quantitat de 26 entitats federades (d'un total de 37 a la ciutat), que són més que mai» destaca Ra-

■ Ramon Clariana, Pepe Sánchez, Jose Luis Charles i Dolors Lledó, membres de la Junta, a la seu de la Favt.

PV

mon Clariana, president de la Favt, i membre de l'AV Poble Nou-Zona Esportiva. «Però és que són 18 entitats veïnals representades en la junta directiva. Això vol dir que quan aquesta es reuneix i pren decisions, hi ha presents el 50% de les entitats veïnals de Terrassa».

Això és positiu i també fa difícil que s'arribi a consensos, tal com reconeix en Charles, membre també de l'AV Font de l'Espardenyera: «des de que estic aquí, el 2016 ha estat l'any més dur de tots. Hom ens va dir que la junta seria ingovernable, doncs li he de donar la raó, les reunions de junta han estat molt dures, sempre busquem el consens però això no sempre és possible i cal votar». Però també entra dintre de la normalitat en una entitat que ha crescut tant: «jo ho trobo positiu, ara hi ha més ambient a les associacions de veïns, fa uns anys estaven més apagades, es viu una revifalla, que es mostra a la Favt. Amb el temps ho anirem millorant», matisa Josep Antoni

Sánchez, de l'AV Sant Pere Nord i secretari.

Queda clar i volen ressaltar el fet que «només la unió pot aconseguir objectius concrets». Precisament això «s'està demostrant ara amb la problemàtica de les rieres», en un estat i un manteniment molt deficitari. «No hi ha precedents en una confluència de totes les associacions afectades per aquest problema de ciutat», afirma Clariana en referència a les comissions de la riera de Les Arenes, la de Riera del Palau, i la recent creació de la Coordinadora Veïnal de les Rieres de Terrassa. «Aquí es demostra el paper aglutinador i potenciador que ha de tenir la nostra federació veïnal», remarca el president, i que s'ha traduït en un compromís de l'Agència Catalana de l'Aigua a intervenir les zones més afectades durant aquest 2017.

En la mateixa línia d'abordar grans qüestions d'interès de la ciutadania, hi ha el tema de la neteja de la ciutat.

«Feia temps que el veïnat es queixa-

va molt, per això vam encetar el passat mes de març la campanya *Terrassa Neta*, amb una recollida d'imatges i de difusió a les xarxes socials. Posteriorment, hem col·laborat amb l'ajuntament amb una campanya de sensibilització, a través de la Taula Residus». Malgrat la feina feta, l'estat de la neteja convida a fer una anàlisi de no massa avenços: «observem que la Taula de Residus es troba en un punt en què l'ajuntament diu que ja han posat diners, que ja hi haurà canvis, però en realitat estem igual, i la gent continua queixant-se amb raó de l'estat dels carrers», afirma Sánchez. Estem satisfets per la nostra campanya de sensibilització, tot i que no compartim que en els cartells que difon l'ajuntament aparegui tan clarament una sanció econòmica per llençar brossa, nosaltres preferim posar l'èmfasi en la sensibilització ciutadana.

Un altre treball important dut a terme durant l'any és a l'àrea dels drets humans, i la consecució d'un conveni amb l'Ajuntament, «pioner a Catalunya i l'Estat», que és la Comissió Ciutadana de Seguiment i Impuls de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat. «Tenim un conveni reconegut, signat per l'alcalde i consensuat per 14 entitats» que treballen en l'àrea dels drets humans. Tot i així, Clariana matisa que «potser no se li ha donat la importància deguda pels representants municipals», amb poca presència de l'equip de govern en la signatura del conveni, feta el passat mes de desembre. Dolors Lledó assegura que «l'Ajuntament s'ha de creure aquest conveni que ha signat, i nosaltres hi serem al darrere per què es compleixin els drets; ara mateix hi ha temes greus, com a l'habitatge, i calen solucions. Per això s'ha creat aquesta comissió», afirma amb contundència.

Com no podia ser d'una altra manera, la participació de la Favt a la Taula de l'Aigua, també es destaca com molt transcendent. «S'ha fet molta feina durant l'any en aquest tema. El passat estiu es va produir un posicionament polític que suposa una majoria dels represen-

tats al ple en defensa d'una gestió pública de l'aigua», que ha estat propiciat per la feina de la Taula de l'Aigua, assegura Clariana. El president ha observat un fet sense precedent en el «manifest conjunt del món empresarial de la ciutat tot defensant els seus interessos. L'any ha acabat amb una confrontació entre qui ens representa i els poders econòmics, poca broma!». Al respecte d'una consulta sobre la qüestió, Clariana pensa que «l'opinió pública s'ha vist influenciada amb informacions que són només veritat fins a cert punt. La veritat objectiva és que el contracte – del servei de l'aigua – ha vençut. I des de Mina afirmen que pot haver una gestió mixta, sense dir que en aquest cas és imprescindible que hi hagi una licitació oberta». Afirma el president que «una consulta en aquestes condicions d'opinió mediatitzada no es pot produir».

Són molts temes i importants. Com ara la mobilitat, del qual l'Ajuntament ha aprovat inicialment enguany un pla. Des de la Favt «hem presentat al·legacions potents, pensem que fer un pla sense que s'hagi traçat la línia dels autobusos és discutible». Per això, clariana considera que «el tema de la mobilitat està pendent, igual que ho està l'arribada dels nous autobusos», adquirits recentment pel consistori.

Conveni d'Impuls de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat:

"Nosaltres hi serem al darrere per què es compleixin els drets; ara mateix hi ha temes greus, com a l'habitatge, i calen solucions"

Igualment es considera important la Taula de Seguretat Ciutadana. Es considera que aquest ha de ser un espai que serveixi «per més que per anar a escoltar la policia». A la Favt no ens veiem identificats, en una concepció de la seguretat estrictament policial, s'ha d'entendre d'altres formes», i es bo que s'hagi arribat a la conclusió de que hi ha d'haver un canvi». Es pretén que tot sigui més participatiu i que es consensui un pla local de seguretat, tot treballant-ho amb les entitats, i sembla que bona col·laboració entre mossos i policia municipal, «són bones intencions que hem de veure com acaben».

Sobre les crítiques rebudes, i que han generat algun conflicte al sí de l'entitat, la junta constata que tenen la seva arrel en el seu alt nivell d'activisme. Segons Lledó, «abans la Favt era més amiga. Segurament ara per tractar temes tan importants, quan sortim en primera línia, hi ha gent que no els agrada, això sempre passa». Per a en Charles, «hi ha hagut efectivament atacs a la Favt i al que representa, i a alguns no els hi agrada, això és cert. A més, els atacs a la Favt s'han centrat en el president, quan és precisament ell qui ha assolit consensos en molts temes».

Més col·laboracions que mai amb el teixit associatiu

Fent un repàs a l'activitat anual de la Favt, es constata el volum i varietat de col·laboracions amb diverses associacions i col·lectius en què d'una manera o altra l'entitat veïnal es troba integrada. Parlem de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública, l'Observatori Ciutadà Municipal, el Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana, l'esmentada Taula de l'Aigua, l'Espai Defensa dels DDHH i Socials, la Xarxa d'Economia Social de Terrassa, la Coordinadora de Grups de Cultura Popular, el Casal de la Dona, la Xarxa Local d'Entitats per a la Inclusió ALEI, la Comunitat Educativa de Terrassa, Ègara Forum Mobilitat, etc.

Fora de l'àmbit local, la Favt es troba integrada a la Confederació d'Associacions i Federacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC). Manté a més una col·laboració estreta amb Disminuïts Físics-Prou Barreres, amb l'objectiu d'aconseguir un model de ciutat accessible per a tothom.

Pel que fa a ens institucionals, la federació veïnal també es troba immersa en un alt nivell de participació en els assumptes locals. Està representa-

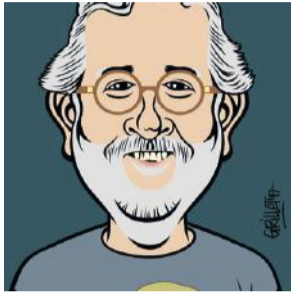
da en els Consells Municipals de Medi Ambient i la seva Taula de prevenció i gestió de residus, el Consell Editorial de l'aigua, de Protecció Civil i de Seguretat Ciutadana, de la Salut, de la Igualtat, de Benestar Social i la seva Taula de la pobresa energètica, Taula de Mobilitat, Consell Editorial de l'Aigua, Comissió d'Igualtat i Protocol de Dol, i Taula de la discapacitat, entre els més destacats.

«Formem part del Consell d'Entitats i el primer Parlament Ciutadà celebrat, aquest model de participació dut a terme enguany ho valorem com a molt interessant i hem estat presents», assegura Sánchez al respecte de l'adhesió de la Favt a aquesta plataforma d'entitats i col·lectius de base.

Encara igual d'important, hi ha la implicació de la Favt es demostra en altres temes transversals, també prou considerable i que mostra el seu tarannà. Ens referim a «la diversitat sexual, el pacte DASIG i les col·laboracions amb el col·lectiu LGTB, així com una fita cabdal en la lluita per eradicar la violència masclista, en la creació del protocol de dol per evitar feminicidis.

Ja no cal dissimular

Miquel Mallafré

Quan ja tot és igual, quan t'enganxen en totes les que dius, quan res s'ajusta a la realitat, és quan ja que no cal ni dissimular. El PP està tancant la quadratura del cercle. El següent pas és el canvi dels fiscals que no li són fidels, la resta ja estan sota la seva salvaguarda. Després d'haver arreglat el CGPJ (Consell General del Poder Judicial), el Suprem i el Constitucional, li quedava acabar de polir aquesta cosa dels fiscals. Tenen tres anys per fer els deures amb el recolzament del PSOE i Ciudadanos, és tot el que resta per culminar aquesta dictadura envernissada de democràcia.

Quan condemnen a un cantant a quatre anys de presó per fer una cançó sobre la monarquia. Quan un fiscal diu que rep pressions per que deixi de molestar als corruptes. Quan una infanta no sabia el que presidia ni el que firmava. Quan un tribunal permet a Urdangarin deixar-lo al carrer sense fiança al·legant "arrelament" (suposo que a Suïssa) i "bona conducta" (robar, és una altra cosa). Quan a Rato i Blesa els acaben de condemnar a 4 i 6 anys, i ningú sap si entren a la presó. Quan es munten judicis farsa per posar urnes. Quan un ministre de Justícia (Rafael Catalá) diu obertament que "prevaricar" no és corrupció. Quan els corruptes són els que "netejaran el país de corrupció". Senyores i senyors tenim un gran problema, és més, explica de manera inequívoca la conjuntura en la que viu submergit tot el país.

L'ombra del franquisme transmutat en monarquia és molt allargada, el resultat d'aquesta democràcia tutelada són els morts a les cunetes, uns sindicats desprestigiats, empresaris rapinyaires, uns reis anacrònics, policies de claveguera, juristes amamentats pel Tribunal d'Ordre Públic, uns polítics mediocres fins la náusea i, el més lamentable, uns mitjans de comunicació agenollats i servils esperant el manà de la publicitat o l'ajut institucional per seguir engrèixant la maquinària de les mitges veritats, quan no, de les mentides directes. Un experimenta una certa enveja quan veu

els carrers d'altres països amb un missatge clar: "Ens esteu sodomitzant, però ens adonem". Aquí, ni això. No hi ha cap mena de dubte que si els mitjans informessin ajustant-se a la realitat i de forma independent, a molta gent li cauria la bena dels ulls. Un país com a tal, no pot funcionar mai així, és del tot impossible que aquesta situació no rebenti per algun lloc, la naturalesa humana, malgrat totes les seves perversions, tendeix a l'equilibri i a l'harmonia. Els privilegis, la injustícia, la repressió i la corrupció són tot el mateix, és un sistema que fot aigües per tot arreu. Viure en l'anormalitat més absoluta és del tot antinatural, la ciutadania té un innat sentit de l'honor i la dignitat, si no volem caure directament en la depressió hem de recordar que els pitjors són sempre els que arriben al poder. D'on ha sortit tota aquesta merda infame que ens governa?

Per favor, no diguem més que som un país de truans o murrís. Naturalment que existeix gent així, però no equiparem aquesta condició a la d'aquells que estem farts de veure diàriament a gent que saqueja, que han saquejat i que seguiran saquejant el país. La gent que saqueja no són uns truans, són lladres, estafadors, prepotents, mentiders i uns prevaricadors. Per la seva posició socioeconòmica podríem inclús catalogar-los com a traïdors per aconseguir dilapidar tots els recursos públics, els de la resta de ciutadania i els de totes les institucions del país.

Viure-ho dia a dia es fa molt dur, però haver d'assumir tota la putrefacció dels que ens governen resulta quasi bé insuportable. Des de la monarquia exemplar heretada del franquisme, passant per les inamovibles estructures de l'Estat passades pel sedàs de l'altre exemplar Transició democràtica, per anar a espetegar a uns Governos corruptes amb tots els seus satèl·lits. No deixem de banda les elits financeres i econòmiques, amb la corrua de banquers impresentables, els indignes presidents de la CEOE, de tota la jerarquia catòlica amb el seu inacabable patrimoni, els seus privilegis feudals i els seus Torquemades de saldo.

Al cap i a la fi, tots els esmentats estan connectats en un dens i pútrid garbuix d'interessos, prebendes i corrupcions a dojo, que tot plegat vist en el seu conjunt provoca un insondable fastic i una incontenible indignació. Amb tot, s'ha de mantenir aquesta indignació que ens impedeix de caure en la resignació i el conformisme que ens porta de cap a la submissió.

És trencarà l'ou de la serp? Vull ser moderadament optimista, vull creure que anem a poc a poc perquè anem lluny.

El futbol i els valors socials

Iván Carrasco Montesinos

Quan està a punt de començar un partit important de futbol i surten els jugadors del vestidor donant cadascun la mà a un nen, sento que estic veient una cosa tan perversa que em fa pensar en un pederasta conduint a un nen al seu cau mentre l'omple de caramels. I és que la corrupció de menors no tan sols pot ser física, també corrompen certs valors que s'incliquen a les generacions futures en una societat que presumeix de civilitzada.

És evident que els valors futbolístics estan molt lluny de ser civilitzats ja que són masclisme, xuleria, feixisme i, com no, violència gratuïta... i a sobre li diuen l'esport rei, no et fot. Rei: aquell que exerceix el poder amb tot el sadisme implícit en la ignorància i la prepotència. Ho saben aquests entrenadors que ignoren el que significa el respecte (aquest sí que és un valor positiu) i atien als seus jugadors fins al punt d'aconsellar-los trencar les cames del contrari, ho saben aquestes colles d'aficionats violents i descebrebrats que es maten per nimietats mentre els seus líders fan tripijocs a gust sota la protecció de directius plens de prepotència i vanaglòria, i gaudint de benevolència social, és clar. Ho veiem de continu, la policia, la mateixa que dona cops als que reclamen un món més just, se les veu i se les desitja per apaivagar amablement a aquestes colles de seguidors que destrossen el mobiliari urbà i la plàcida convivència ciutadana per la cara.

A veure, per què s'ha d'aguantar aquest salvagisme de mascles alcoholitzats i entrenats per apallissar i sobre pagar els plats trencats? Per què entre tots paguem aquesta presència policial que tan útil seria en altres situacions que si necessarien la intervenció d'aquests agents de l'ordre. Per exemple, per prevenir i evitar la violència de gènere que cada dia es dona més, potser esti-

mulada pel desenfrenat masclisme que emana del futbol; només cal veure com insulten a les futbolistes i a les àrbitres, cosa que no passa en cap altre esport. Però els mitjans de comunicació minimitzen aquestes actituds masclistes tan habituals mentre continuen donant una amplitudíssima cobertura als gols i altres incidències dels futbolistes.

Cada cap de setmana es produeixen agressions als àrbitres. Són insultats, apallissats i perseguits fins i tot pels pares i mares d'aquests infants que es converteixen en els camps de futbol en víctimes innocents d'una societat podrida.

Sincerament, dur a nens a presenciar semblants espectacles de roïndat i salvatgisme, protagonitzats per personatges que s'escupen, criden i donen guitzes, envoltats per uns espectadors embogits, a frec del descontrol, que el més suau que criden és «fill de puta!», resulta menyspreable. No puc entendre perquè ningú denuncia un despropòsit tan gran. No entenc perquè la societat tolera aquestes actituds que en altres àmbits de la vida social serien motiu de denúncia.

Em pregunto: ¿El futbol reflecteix a la nostra societat? Aquest joc és tan absurd i sense sentit com aquestes guerres infames que s'estenen pel món, que provoquen assassinats col·lectius o maltractaments als que fugen de l'horror, víctimes d'una xenofòbia incontrolada que atien alguns personatges rellevants que diuen representar-nos.

I és que potser el futbol sigui el reflex del masclisme extrem i del capitalisme salvatge en què vivim, aquest que impregna el món sencer amb el seu model despietat, en el que trepitjar als altres és la norma i en el que es pensa que el punt de vista i les creences pròpies són les úniques vàlides. Per això no es respecta als àrbitres: cometen el fatal error de no veure les coses com nosaltres.

Resposta a la disculpa de Don Edi

Per un humor lliure de masclisme

Rudes Rebels

Col·lectiu Feminista de Terrassa

Després de la polèmica per la vinyeta de Don Edi arriba l'esperada disculpa pública. Era necessària tot i que el seu contingut era previsible: tot s'ha degut a una mala interpretació de qui llegeix. D'aquesta manera, la pilota torna a estar al terrat de qui rep el missatge i no de qui l'emet. Haurem de confiar, doncs, en la sinceritat de Don Edi quan ens diu que la seva intenció no era la d'ofendre. Ara volem anar més enllà. No per redefinir quins són els límits de l'humor car d'això s'ha escrit molt i millor del que ho podríem fer nosaltres. Volem, això sí, desmuntar un mite. El mite de la correcció política.

Qui es passegi per les webs dels periòdics i xarxes socials més populars

cada cop que hi ha un incident similar al succeït amb la vinyeta publicada pel Diari de Terrassa, trobarà entre les opinions dels lectors un seguit d'idees, relacionades entre si, que es van repetint ad eternum: «només és un acudit», «les feministes us queixau per tot», «teniu la pell molt fina», «ara ja no es pot fer broma de res»... aquests són els missatges que recolzen una idea principal: la d'una suposada dictadura de la correcció política que, segons diuen alguns, amenaça la nostra llibertat d'expressió. Qui defensen aquestes idees potser no s'han trobat mai a l'altre cantó: no han estat mai la dona maltractada que calla i tremola de por mentre la gent al seu voltant riu d'un acudit -un simple acudit, dona!

que per a ella reflecteix una situació diària. Els qui riuen fent acudits «de mariquitas» -però, ojo!, que ells també tenen amics gais- potser no han hagut de canviar mai d'institut per les amenaces i menyspreus rebuts per la seva orientació sexual. També fem broma amb els gitanos, assenyalant els seus suposats trets identitaris, perquè la cultura popular els ha convertit en un poble del qual és fàcil enriue-sen i fer bafa. Per això estan, oi?

Allò que alguns anomenen "dictadura de la correcció política" no és més que un recordatori -també per qui escriu, no hi ha ningú lliure de culpa- de que altre humor és possible. L'ésser humà ha estat capaç de grans avenços tecnològics i de grans fites artístiques.

No és capaç, aleshores, de trobar un humor que no estigui arrelat en els privilegis d'uns sobre els altres? Una sàtira i una ironia que celebri les nostres punyeteries, contradiccions i diferències personals sense haver de contribuir a estereotips i prejudicis que, en alguns casos, han ocasionat molt mal a persones, col·lectius i pobles sencers?

És per això que la disculpa de Don Edi, si bé acceptada, ens sembla coixa, de la mateixa manera que ens sembla incompleta la única solució que s'ens proposa, col·lectivament, en aquestes situacions: la censura. Perquè no, les feministes no volem censurar. No volem fer callar a qui faci apologia de la violència de gènere o de l'homofòbia. Nosaltres volem transformar. El que

volem, el que desitgem de tot cor és que quan algú torni a tenir una "relliscada" d'aquest tipus -i totes, tots la tindrem, en el futur- es produeixi una reflexió més profunda, més enllà d'un "em sap greu" o "no tornarà a passar". Un mea culpa que no sigui imposat per les crítiques i que neixi del reconeixement de tota una sèrie de comportaments i pensaments que hem interioritzat perquè venen per defecte en el sistema heteropatriarcal en què vivim.

Només reconeixent això podem començar a desprendre el que hem après i construir, sense posicions privilegiades, noves pràctiques, nous discursos, nous acudits i nous imaginaris col·lectius que nodreixin la nostra cultura popular.

Una vaga internacional de dones per a celebrar el 8 de març

Maria C.

El vuit de març es commemora el Dia Internacional de la dona treballadora, una jornada de reivindicació que, malgrat ser internacional, se celebra, generalment, amb un marcat to local atès.

Aquest any, però, sembla que una iniciativa internacional ha agafat força. L'estratègia de lluita que es proposa no és nova: una vaga. La novetat rau en que estigui promoguda i recolzada per dones treballadores de països tan diferents com Polònia, Rússia o Pakistan. Països on, en el darrer any, els col·lectius de dones s'han hagut de mobilitzar per causes tan diverses -però ahora relacionades- com el brutal assassinat d'una menor a Argentina o l'imparable comptador de femicidis a l'estat espanyol, on 105 dones van ser assassinades al 2016.

Així doncs, d'on sorgeix concretament la idea d'aquesta vaga internacional?

Les organitzadores del International Women's Strike (Vaga Internacional de Dones) diuen que la inspiració ve de Polònia, on l'octubre de 2016 les dones van organitzar una jornada de vaga en senyal de protesta per la tramitació de la llei que havia de prohibir l'avortament i enfortir les penes per a qui ho practiqués. La pressió popular va ser tan forta que el govern es va haver de fer enrere. Dues setmanes després es convocava una altra vaga: aquest cop a Argentina. Sota els lemes «Nosotras Paramos» i «Ni una más», milers de dones aturaven la seva activitat productiva per protestar contra la violació i assassinat de Lucía Pérez, una adolescent de setze anys. La vaga va ser recolzada amb manifestacions a altres països del continent com Xile i Mèxic i, a l'igual que va passar amb el cas polo-

nès, va rebre un ampli suport a la xarxa, donat que col·lectius de dones de tot arreu es van fer ressò de les reivindicacions de les feministes argentines.

Passades unes setmanes era l'arribada de Trump a la Casa Blanca la que motivava la població nord-americana per organitzar una multitudinària marxa de dones que va alçar la veu a favor de la igualtat, la diversitat i els drets reproductius - l'administració Trump és una de les principals amenaces del ja tocat sistema de planificació familiar del país-. Aquestes marxes es van estendre de costa a costa dels Estats Units sent replicades per altres centenars de manifestacions a les principals ciutats del món occidental. Quedava configurat, així, el primer estadi d'aquest moviment internacional de vaguistes que, al seu manifest, es declaren fartes de patir «misogínia per part de funcionaris i persones públiques». Aturar «la

intervenció de l'església en les decisions que les dones prenen sobre els seus cossos», demanar als mitjans de comunicació més responsabilitat a l'hora d'informar sobre afers relatius a les dones i denunciar les amenaces i insults que reben les dones que gosen organitzar-se i defensar els seus drets són els seus objectius prioritaris.

Al nostre país algunes d'aquestes reivindicacions no són noves i aquest no és el primer cop que les dones proposen aturar la seva activitat: al 1881 les teixidores d'Igualada es

van declarar en vaga i anys després, al 1946, van ser les dones les que van encapçalar una vaga al sector tèxtil de Manresa.

8 de març feminista també a Terrassa

Aquest cop, l'actual convocatòria de vaga internacional ha estat recollida i difosa per Vaga de Totes, col·lectiu que al 2014 ja va posar en marxa una iniciativa similar però d'àmbit més local que va ser recolzada per dife-

rents col·lectius del territori, entre ells la plataforma Vallès Feminista o el col·lectiu egarenc La Guerrilla dels Cossos.

De manera similar a com es va fer al 2014 aquest cop també es crida a tothom a participar-hi: treballadores assalariades, aturades, treballadores sexuals, estudiants... També s'anima a fer boicot a companyies que utilitzin publicitat sexista per vendre els seus productes i a donar suport a campanyes ja existents on s'estiguin negociant els drets de dones treballadores.

Més enllà d'aquesta convocatòria de caire internacional, els col·lectius feministes de Terrassa s'han organitzat en una comissió unitària amb el propòsit de unir forces i commemorar juntes aquest dia tan important. «Ja ens vam unir per organitzar la jornada contra la violència masclista, dia en què vam sortir al carrer amb un to seriós perquè, malauradament, tenim poc a celebrar en aquest sentit -ens diu una de les companyes que treballa des de fa setmanes a la comissió. - El vuit de març és diferent. És un dia per fer soroll, rebombori, que se'ns senti a tota la ciutat i que es sàpiga que som fortes i rebels». Força i rebel·lia, dos valors adients amb el lema escollit aquest any per tots els col·lectius de la ciutat: Foc al patriarcat!

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL-LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Jordi F. Fernández
Maria C.
Júlia Velilla

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache
Pep Valenzuela
Miquel Gordillo

COL-LABORACIONS

Joan Tamayo, Adela Farré,
Jordi Sellarès, Salvador Pérez,
Miquel Mallafre, Emili Díaz,
Iván Carrasco, Òscar Rocabert,
Laura Mendiluce, Eli RodGüell,
Oriol Vicente

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

10.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL:

DL B 2072-2015

IMPRIMEIX:

dbcoop
scc

ADHERITS A:

amic mitjans d'informació i comunicació

yes
XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA

SOM COOP FEDERADA!
FUNDACIÓ FCIC
CONSELL DE LA INFORMACIÓ DE CATALUNYA

COL-LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Si t'agrada la natura i els esports de muntanya tens una cita al Saló de l'Esport i del Turisme de Muntanya a Lleida

Visita el Saló de l'Esport i del Turisme de Muntanya del 25 al 26 de març al Recinte Firal de Lleida, on assisteixen els millors professionals que es dediquen a la natura i als esports de Muntanya. Trobaràs tot el que necessites per planificar la teva activitat a la natura: allotjaments turístics, rutes verdes, cicloturisme, parcs nacionals i naturals, estacions d'esquí, esports outdoors... A més de recomanacions gastronòmiques, associacions i federacions d'excursionistes, i material esportiu. El STM també organitza demostracions, xerrades i debats al llarg d'aquest dos dies.
Més info: www.stmlleida.com

4t STM a Lleida

Viu la Natura Intensament

MónNatura Pirineus ofereix **activitats i estades** per a tots els públics en un **paratge únic de muntanya** a tocar del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i del Parc Natural de l'Alt Pirineu. Habitacions obertes a la natura ubicades en un equipament d'alta muntanya amb totes les comoditats, restaurant i cafeteria, ludoteca i sales de repòs. Disposen d'un **equip d'experts guies** que us proposaran activitats per **apropar-vos a la fauna i flora** d'alta muntanya, i a l'observatori astronòmic i planetari on podreu gaudir d'un dels millors cels de Catalunya.
Més info: www.monnaturapirineus.com

MónNatura

A Nou Càmping podràs viure la natura tot l'any!

El càmping d'**ambient tranquil i familiar**, s'ubica en un **paratge únic del Pirineu de Lleida**, a tocar del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici i del Parc Natural de l'Alt Pirineu i just davant del Llac de La Torrassa. Podràs practicar la pesca, el senderisme, activitats d'aigua al llac i esports d'aventura al riu Noguera Pallaresa i rutes en BTT. A l'hivern **podràs gaudir la neu** de les estacions d'esquí del Pallars Sobirà i endinsar-te a la natura salvatge amb raquetes de neu. Disposa d'acollidors **bungalows de fusta**, zona d'acampada, piscines climatitzades, restaurant de cuina típica pallaresa, parc infantil, sala de jocs i TV, wifi, barbacoa.
Més info: www.noucamping.com

Nou Càmping

EXPERIENCE
CATALUNYA

VIU EMOCIONS DIFERENTS A CATALUNYA

experience.catalunya.com

CATALUNYA

> Ple municipal del febrer

El PSC de Terrassa rebutja que es faci un referèndum per la independència

Miquel Gordillo

Debat intens en el ple al voltant del futur polític de Catalunya i la celebració d'un referèndum destinat a decidir la qüestió. L'Ajuntament de Terrassa s'ha adherit a un manifest que condemna la politització de l'estament judicial espanyol i exigeix una separació de poders real com a garantia de la democràcia. La resolució aprovada en la sessió plenària corresponent al mes de febrer i celebrada el passat dijous, també mostra el suport de l'Ajuntament de Terrassa als càrrecs electes que estan sent investigats per la justícia espanyola per haver promogut el dret a decidir en la consulta del 9 de novembre de 2014. Però el punt primer i principal, el de permetre convocar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya, tal com va aprovar el Parlament el passat 6 d'octubre, no ha tirat endavant pel vot contrari del PSC.

La proposta l'havia presentat l'ANC local, i havia estat entrada formalment pels grups d'ERC-MES, la CUP i PdeCAT. El coordinador de Terrassa Per la Independència, Mario Soria, ha intervingut per part de la societat civil en el ple municipal (llegir la intervenció completa aquí) on ha defensat la seva postura, tot apostant per què «l'Ajuntament de Terrassa ha de posicionar-se a favor del dret a vot ciutadà».

Malgrat que l'ANC demanés l'abstenció dels regidors que no estiguessin d'acord amb la independència però «sí per una democràcia millor», el PSC de Terrassa no s'ha volgut mostrar favorable a convocar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya, tal com va aprovar el Parlament de Catalunya el passat 6 d'octubre. El regidor Amadeu Aguado ha defensat la postura federalista de la seva formació, així com una «reforma constitucional que resolgui l'encaix entre Catalunya i Espanya».

«El 85% de la població d'aquest país,

■ El coordinador de l'ANC Terrassa Mario Soria intervé en el ple municipal de febrer

ERC TERRASSA

la gran majoria, vol votar», ha afirmat Isaac Albert (ERC). «Volem votar de forma acordada amb l'Estat, el problema és que no és possible», ha dit, mentre assegurava que «com a molt tardar al setembre, es convocarà un referèndum», que el camí encetat no té marxa enrere. Alhora que afirmava: «ja es porta debatent no des del 2012, sinó de ja fa tres-cents anys». I es mostrava contundent: «el problema no és com el govern organitzarà el referèndum, sinó què farà l'estat Espanyol per impedir que la gent voti».

«Vivim atrapats en un estat opressor, producte del règim del 78», en paraules de Maria Sirvent (CUP) i que Espanya «nega el dret d'autodeterminació del poble català». «No necessitem subordinar-nos a aquest estat, que ha fet imposició amb via armada, violenta i repressora», ha dit, mentre defensava un «referèndum que permeti un procés constituent real», i sense reconèixer

el marc jurídic que ens limita i no ens deixa ser qui volem ser».

Sàmper (PDeCAT), sostenia que «el que demanem és una evidència, una norma s'ha d'interpretar en base a la realitat social», tot recordant que «més de dos milions de persones van votar en la consulta del 9N».

TeC sí s'abstingué en aquest primer punt, ja que allò plantejat en la resolució «no garanteix ni contempla la celebració d'un referèndum que sigui realment efectiu», afirmà Xavier Matilla, en clara referència a que aquest hauria de ser pactat amb l'estat.

La negativa a tot de PP i Cs en aquest tema ja es donava per sobreentesa, amb els coneguts arguments de la defensa de la unitat d'Espanya i de que la sobirania popular ha de recaure en tot el poble espanyol.

L'oposició demana revisar el POUM
El Pla d'Ordenació Urbanístic Mu-

nicipal fou motiu de retrets per part de l'oposició, que insta a la necessitat de revisar-lo de forma profunda. Per a Maria Sirvent (CUP), a compte d'una proposta de modificació puntual de Can Colomer, «no volem validar una política de desenvolupisme duta a terme pels governs socialistes que ha fet de la nostra ciutat de les que més pisos buits té de tot Catalunya». Pel que fa al dictamen de modificació puntual, CUP, Cs, TeC i PP consideraren que no era urgent, però el vot favorable d'ERC permeté tirar-lo endavant.

Per la seva part, Xavi Matilla de TeC recordà que l'actual POUM es remunta al 2003, en un escenari de pre-bombolla immobiliària, on es preveien crear 4.500 habitatges més a l'àrea. I s'afegí a les crítiques sobre el model immobiliari de la ciutat: «la sentència no els obligava a ratificar un model que és anacrònic. El que fan és ratificar un model urbanístic determinat». En

canvi, Marc Armengol, tinent d'alcalde, considerà que el POUM «continua sent un full de ruta vàlid, i el seguim adaptant segons la llei», tot i que no es tancà a iniciar un procediment per revisar-lo. Un cop més, l'oposició observà indolència per part del tinent d'alcalde en aquest punt, i assenyalen que l'equip de govern ha de ser el màxim responsable a l'hora d'encetar una revisió d'aquestes característiques.

«No és la primera vegada que en aquest ple denunciem l'ús partidista dels mitjans de comunicació», deia Pep Forn, d'ERC-MES. Tots els grups de l'oposició estan d'acord en què allò que transmeten les xarxes socials oficials de l'ajuntament només fan referència a l'acció de govern o el que es genera des de l'alcaldia, i mai de les accions dels altres grups municipals. Per això va ser aplaudida per tota l'oposició la proposta de TeC per resoldre aquesta situació defensada per Marta Muntanyola: «sovint se'ls ha d'explicar la diferència entre ajuntament i equip de govern», en referència al govern.

L'Ajuntament de Terrassa condemna la politització de l'estament judicial espanyol i exigeix una separació de poders real com a garantia de la democràcia.

Malgrat l'aprovació unànime de l'acord, no va quedar clar com es resoldrà, ja que qui ho presentava demanava un reglament equiparés les xarxes socials municipals a altres mitjans municipals, i des de la regidoria de comunicació s'oferiren propostes per ampliar la difusió de les rodes de premsa i de les convocatòries de plens i comissions informatives.

També s'aprovà per unanimitat que a partir d'ara s'informi a través de mitjans i xarxes socials de les dades de contaminació atmosfèrica de la ciutat, a banda d'estudiar de noves mesures de control de la qualitat de l'aire.

Sense consulta per escollir els concerts de Festa Major

Tampoc no hi haurà consulta popular per decidir els grups que actuin a la Festa Major, ja que el PSC considerà «inviàble tècnicament» la proposta feta per la CUP, tal com havia expressat en els dies previs. «Per què canviar el model de selecció quan queda clar que ja funciona? La proposta potser persegueix un titular mediàtic?», es preguntava Flores en el ple, tot apel·lant al pragmatisme. A més el regidor de Cultura Jordi Flores al·legà el model d'èxit de l'actual Festa Major de Terrassa, la gran assistència de públic als concerts i els reconeixements rebuts.

Precisament la formació cupaire s'havia queixat per una resposta de rebuig sense pretendre ni tan sols dialogar-la, i que s'havia treballat seguint l'exemple d'altres ciutats, com Palma de Mallorca o Donosti. D'aquesta forma, es quedà sola en la defensa de la proposta, donat que els grups de TeC, ERC-MES i el PP s'abstingueren, malgrat trobar la proposta interessant, per acabar d'afinar-la amb un text més consensuat en qüestions de metodologia a l'hora de formular de la consulta.

S'aprova el Pla Local de Joventut, s'enceta un Pla Director de l'Esport

S'elaborarà un pla director de l'esport a la ciutat, tal com proposà ERC-MES, que el justificà ja que el demanen les mateixes entitats locals. En paraules de Pep Forn, es tracta d'obrir un procés de reflexió, conjuntament amb les entitats esportives, entorn als equipaments que la ciutat disposa i necessita, els patrocinis, d'incrementar l'esport femení, si cal potenciar o no l'esport competitiu de màxim nivell, i d'altres aspectes. Tots els grups estigueren a favor de tirar endavant aquest pla. TeC aprofità per denunciar la manca de transparència en les subvencions adjudicades a les entitats esportives, i la poca sensibilització cap a la dimensió social de l'esport a la ciutat, - «Sap quantes nens i nenes no poden practicar esport per manca de recursos?» - li retreia Xavier Matilla al regidor d'Esport Dani Nart (PdeCAT)-.

D'altra banda, s'aprovà el nou Pla Local de Joventut 2017-2021,

Rebuig a les alegacions de Mina als pressupostos

La guerra entre l'Ajuntament i l'empresa Mina és cada cop més oberta i indissimulada. Es va cobrar un nou episodi en el ple, a compte de l'aprovació definitiva dels pressupostos municipals. La multinacional Mina - expressió emprada pel regidor Alfredo Vega per referir-se a l'empresa - havia presentat diverses esmenes que, entre d'altres, qüestionaven l'estabilitat pressupostària, tot adduint que no contemplan els costos de la liquidació de la concessió, a banda de parlar de la impossibilitat que el consistori faci una pròrroga forçosa de sis mesos. També posava en qüestió que l'ajuntament tingui capacitat per subrogar els treballadors de l'empresa.

El regidor de l'àrea de Serveis Generals manifestà visiblement molest que «el que fa Mina és desacreditar el treball de l'àrea encarregada d'elaborar els pressupostos», així com la representativitat legítima dels regidors representants en el ple, 20 d'ells a favor de la municipalització del servei d'aigua, dels grups PSC, TeC, ERC-MES i CUP.

«[La multinacional Mina] ens demana que eliminem tots els passos que fem en aquest ple, escollit democràticament, i que els donen una concessió sense concurs, atenent els seus interessos», deia Vega, i encara més enllà: «denunciem les seves maniobres per desgastar l'ajuntament i crear por entre la ciutadania».

Educació, un acord per començar a recuperar drets

Les retallades havien empitjorat les condicions de treball i, amb això, posat en qüestió la qualitat del sistema. La signatura marca una inflexió, en el cas, per recuperar drets i condicions.

El passat mes de gener totes les organitzacions sindicals de l'Educació no universitària, amb excepció de CGT, signaven un acord amb la Conselleria d'Ensenyament. Amb motiu de la negociació i debat dels pressupostos del Govern al Parlament de Catalunya els sindicats havien convocat jornades de vaga per pressionar en favor d'inversions que, com a mínim, comencessin a revertir les retallades en el sector. Tot i no assolir els objectius plantejats pel professorat, en general hi ha consens sobre el fet que aquest acord marca un punt d'inflexió en el bon camí.

José Navajas

L'acord signat en Educació té amplíssim suport i suposa un pas endavant en la recuperació de l'acord del 2005 que CCOO signà en solitari. Un acord que millorava substancialment les condicions laborals dels treballadors i treballadores de l'educació pública i la qualitat educativa. A partir de l'any 2010, i amb l'excusa de la crisi, molts dels drets aconseguits van ser suprimits. Han estat anys de retallades i pèrdua de drets; drets que van ser fruit de la mobilització, la negociació i l'acord.

Venim d'uns anys difícils en què precisament la negociació del Departament amb els representants dels treballadors i treballadores ha estat pràcticament inexistent. Aquest acord arriba després d'un període de negociació i mobilització llarg i dur. Amb la

seva signatura iniciem la recuperació d'alguns drets laborals perduts.

Allò que recuperem amb aquest acord del 31 de gener de 2017 suposarà un increment aproximat de 5.200 docents que correspondran a:

1. Increment de plantilla per assignar noves dotacions de personal docent i serveis educatius en el marc de l'escola inclusiva (187 aprox.), per millorar les plantilles en funció de la seva complexitat i diversitat de l'alumnat (300 aprox.) i per altres millores a l'atenció amb l'alumnat que es negociaran amb els representants dels treballadors i treballadores (650 aprox.).

2. Millora del total d'hores lectives assignades al centre per a la reducció lectiva del professorat amb càrrecs de coordinació a secundària (340 aprox.).

3. Reducció d'una hora lectiva setmanal a tot el professorat (2.800 aprox.).

4. Cobrament del mes de juliol pel personal substitut que hagi prestat sis o més mesos de serveis amb obligació de participar en cursos de formació al mes de juliol llevat que coincideixi amb la participació en una convocatòria d'oposicions.

5. Cobertura des del primer dia de les substitucions derivades de llicències i permisos amb una durada prevista de més de 7 dies i des de l'1 de setembre (497 aprox.).

6. Increment de 3.000.000 d'euros destinats al pla de formació permanent del professorat del Departament d'Ensenyament per l'any 2017.

7. Convocatòria de concurs d'oposició per a l'accés a la funció pública docent d'aproximadament 2.000 places.

8. El compromís del Departament de tenir en consideració la demanda de les organitzacions sindicals de reducció d'una altra hora lectiva en el marc

■ Signatura de l'acord entre Conselleria d'Ensenyament i representants sindicals.

de les negociacions del pressupost per als exercicis 2018 i 2019.

Mentrestant, la signatura només ens va comprometre a la retirada de la convocatòria de vaga prevista per al 9 de Febrer. Però nosaltres seguim endavant, demanant el que és nostre i continuarem mobilitzant al professorat, també al Vallès Occidental i a la resta de territoris, perquè cal aconseguir el retorn de:

- Reducció de l'horari lectiu pels majors de 55 anys.

- 23 hores lectives a primària i 18 hores lectives a secundària.

- Cobertura de les baixes i llicències des del primer dia.

- Retirada del pla pilot de substitucions i de la definició de perfils de lloc de treball específics.

- Baixada de ràtios.

- Recuperació de reducció de jornada per recuperació de malaltia.

- Increment de personal i recursos suficients per donar resposta a una educació de bona qualitat.

D'altra banda, crec que cal destacar en tot el procés el paper de CCOO com a sindicat participatiu. En tot moment hem consultat tant als nos-

tres afiliats i afiliades com al conjunt de docents per saber si donarien suport a l'acord. La nostra afiliació, de forma molt majoritària (86%), ha considerat positiva la proposta. CCOO som un sindicat en què l'afiliació i els treballadors i treballadores participen de les decisions perquè la nostra força recau en qui representem. Creiem necessària aquesta participació per poder definir, analitzar i compartir la nostra tasca.

José Navajas és delegat sindicat del Vallès Occidental-Terrassa

20%

de descompte
en audiòfons

Els millors descomptes en audiòfons

Perque sentir bé no és un luxe,
posem al seu abast les
millors solucions auditives,
al millor preu

Centre a Terrassa:
Plaça del Progrés, 5
T. 937 884 667

Audiòfons a la seva mida

www.audiotek.es

> Lluita per la municipalització de l'aigua i noves formes de gestió d'allò públic

Per una gestió directa, transparent, democràtica

En una conjuntura relativament favorable, crisi econòmica i dels poders tradicionals, el treball d'un grup d'activistes ben connectat i articulat amb altres nuclis i moviments socials i polítics de la ciutat ha aconseguit posar en qüestió privilegis del Capital a la ciutat i ha col·locat en l'agenda del debat polític temes que semblaven d'altres temps: serveis públics, propietat col·lectiva, drets socials; però mirant endavant, amb noves propostes. Malarrassa ha conversat sobre això amb Paco Rodríguez, Paco Zaurín i Emili Díaz, de la Taula de l'Aigua.

Pep Valenzuela

El servei d'aigües a la ciutat podria passar en breu a ser gestionat directament per l'ajuntament posant fi així a una situació en què, tot i la titularitat pública de l'aigua, l'abastament a particulars ha estat a mans d'una empresa privada amb fins lucratiu, des de fa 75 anys. 75 anys amb un contracte concedit per les autoritats franquistes, «botí de guerra» en diu el prestigiós auditor de comptes públics Francisco Uruticocoechea, i entregat a famílies de la burgesia, tant a Terrassa com a altres ciutats catalanes. No en va, Catalunya és la comunitat amb el percentatge més alt de servei privat d'abastament d'aigua.

El canvi, malgrat les circumstàncies, hauria pogut ser tranquil: s'ha acabat un contracte, es passen comptes a net i, mirant endavant, s'opta pel model que es consideri millor. Les possibilitats i referències en són moltes. Recentment han visitat la ciutat responsables en aquest àmbit de París, Nàpols, Còrdova, Olesa i altres municipis.

Però Mina de Terrassa, que també vol dir Agbar, no vol perdre el negoci (calculat en uns 2 milions d'euros en cada un dels darrers anys) i està fent tot el possible per mantenir-lo. Amenaçar al propi alcalde Ballart segons el mateix va denunciar públicament i obstaculitzar els treballs de comissions

independents per amagar informació. També s'han arribat a mobilitzar els líders de l'empresariat local (Cecot i altres) perquè facin por a la ciutadania i anunciar escenaris apocalíptics i s'han intentat anul·lar via mitjans de comunicació allò que els poders legítims i democràticament elegits pel conjunt de la ciutadania, o sigui el Ple Municipal de Terrassa, ja ha decidit i aprovat amb una majoria aclaparadora de 20 regidores d'un total de 27.

Aquí no es juga només un contracte de serveis, sinó molt més, la defensa de la democràcia

Segurament, estaven tan tranquils i segurs que no es van ni preocupar, no van veure cap perill fins que, ara, potser, en principi, ja és tard pels interessos del Capital; tot i que encara promouran tots els litigis judicials possibles i utilitzaran d'altres mitjans, com ja han fet i estan fent en d'altres ciutats. En tot cas, el moviment ciutadà està alerta i actiu: el proper 19 de març es convoca una gran manifesta-

ció nacional a Terrassa en defensa de l'aigua. Però no només això, perquè allò que finalment ha aparegut amb claredat total és que aquí no es juga només un contracte de serveis, sinó molt més, la defensa de la democràcia.

El perill en aquest cas ha estat i és aquest ampli moviment social concentrat en la Taula de l'Aigua de Terrassa, que ha estat capaç de promoure una singular campanya d'informació, difusió, debat i conscienciació que aconseguí posar en l'agenda política local un tema com aquest, tot forçant els partits i l'Ajuntament a posicionar-se; i tot sense més mitjans que les forces del petit grup d'activistes que s'organitzen sota aquest nom.

En Paco Rodríguez afina encara una mica, fent un pas enrere, encara al 2013: «hi ha un primer moment, al Procés Constituent ens plantejarem fer una escola d'empoderament i començar per conèixer la realitat que tenim a la ciutat». Van pensar que a Serveis Socials, responsabilitat del llavors segon tinent d'alcalde Manel Pérez, d'ICV, els podrien fer un bon quadre i van aconseguir una trobada amb ell.

En aquesta conversa, tot i que la qüestió de l'aigua no era el tema, aparegué una informació que encengué l'espurna. En parlar de la recerca de recursos per finançar projectes socials, el regidor els va informar que els ingressos s'incrementarien per l'entrada d'uns «extres» provinents de la venda d'un paquet d'accions, el 4,8% que

l'Ajuntament posseeix de l'empresa Mina, valorades en «aproximadament 1.400.000€», recorda en Paco.

Paral·lelament, aquesta Escola d'Empoderament del Procés programà també activitats sobre el problema de l'energia i conviden gent de Som Energia i també en Pedro Arrojo, que va fer una xerrada sobre Nova Cultura de l'Aigua. Aquí ja sorgeix la proposta de crear una plataforma per estudiar el tema, «sense cap posició de partida, ni per la gestió pública ni privada», aclareix.

«Així, la taula va néixer d'una sèrie de companys del Procés Constituent (PC), també alguns de la CUP, davant la finalització del contracte de concessió de Mina», explica en Paco Zaurín, un dels impulsors del grup,

en conversa amb Malarrassa; «tot preguntant-nos sobre les circumstàncies d'aquest contracte, volíem conèixer la situació». De fet, en aquests moments, la participació de la Federació d'Associacions Veïnals local va ser condicionada a que no hi hagués posicionament a priori sobre model de gestió.

A la primera reunió del grup sobre aigua participaren representants de col·lectius, de partits i organitzacions socials, com també gent a títol individual, «fins i tot assistí en Marc Galí (de la família propietària de Mina)», recorda l'Emili Díaz. Tres o quatre reunions després, quedà constituïda la Taula, ara ja només amb persones a títol individual. «Crèiem que el grup havia de tenir marcat caràcter de ciutadania», subratlla.

De la informació i el debat a la presa de posició: municipalitzar

PV

«No sabíem què passava amb Mina, no teníem ni idea», declara en Paco; però allò de vendre les accions de Mina que tenia l'ajuntament va ser quelcom que «ens xocà i ens posà en alerta», perquè a més es va fer pública la finalització de la concessió.

Era un moment en què se sabia molt poc, explica en Zaurín: «en aquest punt allò important per a nosaltres era, primer de tot, saber què era Mina, què passava i quin havia estat el paper de l'ajuntament en tot aquest període de concessió».

A Medi Ambient van trobar l'Eva Herrero, regidora responsable, d'ICV. La resposta, expliquen, els va permetre saber exactament què havia passat, un desastre tot plegat. «És llavors quan veiem que realment no hi va haver ni un mínim control de la gestió per part de l'ajuntament», en 70 anys, «van començar a sortir molts papers que ho deixaven clar», emfasitza.

La Taula va tenir accés a documents que certificaven això, i més encara

Asseguren que entre el personal tècnic de l'ajuntament, alguns mantenint l'anonimat, s'atreveixen a afirmar, que la relació entre ajuntament i Mina era un tema de «tracte directe Galí-Royes, que qualsevol qüestió que produís dubtes de la gestió de Mina s'arreglava amb una trucada». Llavors va ser quan van sortir moltes coses, recorda encara sorprès en Zaurín, «i vam dir: ostres!»

El grup va continuar amb la seva feina «d'intentar entendre què és l'aigua, de què estàvem parlant». Aquí es creuaren amb el Consorci per a la gestió d'Aigües de Catalunya (CONGIAC, entitat pública de base associativa i caràcter local que agrupa a diversos ajuntaments implicats directament en el cicle integral de l'aigua i el medi ambient) i conegueren directament les experiències d'El Prat de Llobregat, Manresa, Mataró, diferents gestions municipal, i Olesa, on la gestió la fa una cooperativa de consumidors, la Comunitat Minera Olesana.

En aquest punt, les activistes i gent de l'entorn comencen tenir clar i a demanar un posicionament per la gestió pública. Va ser cap a mitjans del 2014

quan es va fer públic el manifest de la Taula, amb l'adhesió d'unes 30 entitats, partits i moviments.

Repensant sobre el procés, destaca en Paco, es van trobar de seguida davant l'argument que «calia deixar de banda la política i deixar-ho tot en mans dels economistes», va ser l'excusa del govern local, per exemple, «però per una raó, perquè és la manera aparentment neutra de defensar altres idees polítiques». En tot cas, a la Taula no en tenen dubte, «ha estat la força de la ciutadania la que ha imposat el debat», afegeix en Paco, «la ciutadania ha obligat a posicionar-se partits i govern, amb el treball constant, metòdic, petit de cada dia, i va acabar posant aquest tema en l'agenda política».

Creuen els activistes que encara hi ha molta part de la ciutadania que no percep aquest tema com un problema. Malgrat les situacions tràgiques viscudes i denunciades recentment en relació a la pobresa energètica ha estat un toc d'atenció important per a molta gent. En tot cas, s'ha aconseguit, amb tots els problemes i mancances, que «es posés tot en entredit en relació

■ Moment de la conversa amb Paco Rodríguez, Paco Zaurín i Emili Díaz, membres de la Taula de l'Aigua de Terrassa.

amb l'aigua».

Caldrà insistir molt, consideren de totes formes, ja que les companyies continuen fent-se el viu, «els beneficis

de vendre l'aigua els permet després fer caritat social, amagant l'apropiació d'un recurs públic», denuncia en Paco.

L'aigua entra a l'agenda política política local

A la campanya de les eleccions municipals del maig del 2015 es va començar a veure molt clar el resultat del treball de la Taula de l'Aigua, com posà en evidència el debat organitzat amb convidades dels patits que es presentaven. Amb matisos i diferència d'èmfasi, TeC, ERC i CUP defensaren la gestió directa. El PP va defensar la gestió privada sense matisos, mentre que PSC, CiU (avui PDECAT) i Cs preferiren deixar la decisió als resultats d'un eventual balanç econòmic, encara que més cap a mantenir la gestió privada o, com a molt, en el cas del PSC, mixta.

La balança en aquest moment estava matemàticament en favor del manteniment de l'actual model. Però va ser indefugible per l'equip de govern el compromís per fer llum sobre el cas i cercar tota la informació, amb la designació, posteriorment, d'un comissionat «independent» pel cas, com a pilar central.

Mentre, des de la Taula decideixen tirar endavant la campanya de sensibilització i posar en marxa una recollida de signatures per «recolzar la posició i fer divulgació del que volem, com volem, quina manera pensem que cal anar endavant», per tots els barris, trobant-se amb les associacions veïnals, i fent xerrades i debats. Perquè, d'altra banda, consideren que la proposta de gestió pública

calia concretar-la, esbrinar quina és la millor. Mentrestant, calia anar denunciant «l'opacitat i la manca de transparència de Mina, al temps que manca de control del titular del servei, l'ajuntament».

Entre les activitats realitzades, les jornades de formació tingueren molta repercussió, especialment la de la conferència d'en Urruticoechea, qui va fer una denúncia contundent i totalment fonamentada de les flagrants violacions de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i del Suprem, particularment pel que fa

al cas de la utilització dels preus públics en lloc de les taxes per cobrar el subministrament d'aigua.

Davant l'avanç evident de la campanya ciutadana, les pressions i xantatge de Mina. El mateix alcalde Ballart ho va denunciar més tard públicament. A més, abans de qualsevol eventual licitació o concurs, l'empresa estaria pressionant per forçar acords per mantenir la seva posició. Això, després de plantejar suposats drets econòmics i, si fos necessari, reclamacions milionàries. «Jo crec que aquí ja van veure

que la batalla política la tenien perduda», afirma en Paco. Després, haurien passat a les reclamacions de suposats drets i, finalment, a les pressions i amenaces.

Tot plegat, l'informe del comissionat Joan Gaya, subratlla l'Emili, va ser definitiu pel canvi per part de l'alcalde. Els 1,5 o 2 milions euros per tancar la concessió de Mina va acabar de permetre mirar-se la decisió des d'una altra perspectiva, tot i que al PSC l'alcalde sembla no tenir prou suport, ni nacional ni localment.

■ El Pacte Social de l'Aigua va ser signat per 15 organitzacions socials, sindicals i polítiques el passat mes de maig de 2015.

■ La Taula de l'Aigua ha estat recollint signatures en defensa de l'aigua com a bé comú per tots els barris de la ciutat. Aquí els seus membres posen amb la font del be comú, a la Fira Modernista.

El model que defensa la Taula

En aquest context, la Taula de l'Aigua continua treballant sobre el perquè diuen no a la privatització i, al temps, sobretot, les propostes de model. En la primera trobada del Parlament Ciutadà, celebrada recentment, plantejaren alguns elements bàsics del model, propostes que estan sent compartides amb entitats i partits.

Consideren que el model més idoni és el de l'Ens Autònom Local, la fórmula jurídica «més directa i transparent», asseguren. En tot cas, sigui com sigui, la transparència i control social i democràtic han d'estar garantits. Així, obviament, com el respecte del caràcter de taxa i no de tarifa de la factura de l'aigua.

«En definitiva, com sempre, és una qüestió de voluntat política», destaca en Zaurín; mentre que en Paco reforça i aclareix que «en el context que estem descrivint, és clar que el que cal és construir quelcom nou, que ha de remoure ciments, també en d'altres coses que estan fetes, perquè el sector públic com fins ara tampoc no és el model».

Per guanyar aquesta batalla de l'aigua, que ho és per la democràcia, cal una nova forma de fer les coses, «no tendria cap sentit partir de la mateixa base». Per això, la proposta inclou molt concretament la creació d'un consell ciutadà, que garanteixi participació, compromís i corresponsabilitat social».

Mina contra els representants del poble

La campanya per l'aigua a Terrassa, de fet com arreu, ha esdevingut una lluita per la democràcia. La manifestació convocada aquest 19 de març és una aposta per defensar l'aigua i la democràcia. Les pressions de Mina i una part de l'empresariat han pres la dimensió d'una «guerra contra la ciutadania», argumenta en Paco que «estan intentant confondre la població, fins i tot els interessos dels seus propis associats, perquè també el comerç en sortirà beneficiat».

Fins ara, afegeix en Zaurín, la Taula havia plantejat un «debat de raons, però ara ja els poders econòmics amenacen l'Alcalde, i el que no sabem, perquè les clavegueres funcionen; a final de comptes creiem que hi ha una ma-

nipulació de determinats poders, que manipulen els propis gremis, la pròpia assemblea d'accionistes de Mina que mai l'han tingut en compte per res i ara surt a la palestra».

Estaríem, per tant, en una «batalla dels interessos privats contra la ciutadania i el dret a l'aigua; per això diem prou de seguir confonent, prou de fer una guerra bruta per sota corda».

En línia amb l'anàlisi i propostes, la mobilització es planteja amb caràcter nacional, convoca la Taula de l'Aigua

i entitats del Manifest amb el suport d'Aigua és Vida i entitats nacional, «perquè no és només un problema de ciutat, en aquest moment no estem parlant només d'aigua, sinó de democràcia i del debat de base entre els interessos privats i els col·lectius, per això volem la participació massiva de la gent, per això el lema: s'escriu aigua i es llegeix democràcia, que hem agafat del moviment per l'aigua pública de Nàpols, que reflexa molt bé el debat sobre la taula».

Públic, privat, comú, novament a debat

Aquest conflicte toca, per tant, diversos aspectes importants de la política i vida col·lectiva. Especialment el vell debat sobre el caràcter i la relació de i entre allò públic i privat, en definitiva sobre el significat real de sobirania, democràcia, drets i participació.

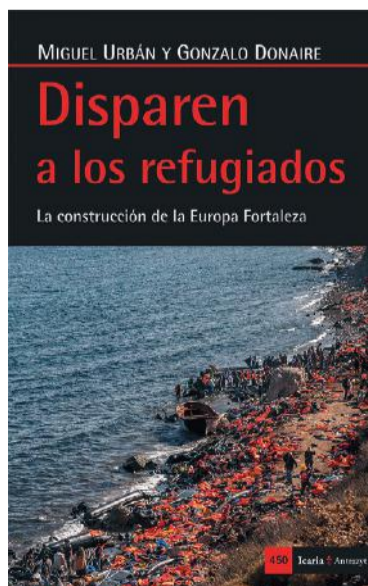
La posició dels partits i les persones ha canviat bastant en els darrers anys i mesos. Recorda en Zahorín una jornada sobre gestió pública organitzada per ICV, a Barcelona, i la intervenció de l'egarenca Eva Herrero, qui hauria «deixat sorprès tot el personal, fins i

tot a les files del seu partit, quan va deixar enlaire una pregunta: no sé que és millor, si una empresa pública amb govern de Convergència o una empresa mixta amb un control per part d'ICV en el plec de condicions».

Els membres de la Taula, des de l'experiència de converses amb molta gent i quasi totes les organitzacions polítiques, creuen que la majoria no tenen o tenien massa clar la diferència entre gestió pública i privada o mixta. En tot cas, no sembla una qüestió de principis. Per a la majoria de partits, afegeix l'Emili, «sobretot pels que po-

driem dir més institucionals, amb més vocació d'ajuntament i tenir poder o càrrecs, per dir-lo d'alguna manera, la privatització dels serveis ha sigut una realitat no només a Terrassa sinó arreu; això era allò normal, el que s'havia de fer. Fins i tot els partits d'esquerra, en aquest aspecte, venint d'on venien segurament no tenien una idea de defensa clara del que és públic, per la inèrcia, que feia no fos un tema de lluita. Però tot això ha canviat, en aquests anys la societat ha empès i provocat una nova mirada sobre com la gestió del públic».

Icaria editorial

> Atlantis, servei assegurador de l'economia social, amb segell EthSI

Assegurances ètiques, amb un fort component social

Redacció

Entrevista amb Rosana Mayordomo, Directora Comercial d'Atlantis, el servei assegurador de l'economia social, un bon exemple d'entitat compromesa amb els valors de l'economia social i el desenvolupament sostenible. La seva oferta es caracteritza per una visió ètica i social de l'assegurança, que la fa diferent de la majoria d'entitats del mercat assegurador.

-Què fa realment diferent Atlantis d'altres serveis asseguradors?

-Atlantis ha triat des de sempre oferir solucions d'assegurances diferents de les tradicionals, que fossin coherents amb el seu posicionament en el món de l'economia social. La seva oferta s'inscriu en una perspectiva de defensa de valors com la confiança i el respecte, la solidaritat, la transparència, la claredat i la solvència. Per això, la seva acció es recolza en principis mutualistes, cooperativistes, sindicals i veïnals, principis que són defensats també pel gran grup assegurador al qual pertany.

En l'entorn econòmic i social actual, d'inseguretat i precarietat, Atlantis continua sent fidel als seus valors d'origen. No es tracta només d'una declaració d'intencions, el que volem és que les nostres decisions i actuacions, així com els productes i serveis que oferim, siguin un fidel reflex de la filosofia que ens caracteritza. Ja fa més de sis anys que Atlantis ha obtingut el segell EthSI, que certifica una gestió ètica i solidària.

Aquest distintiu certifica el compliment de criteris relacionats amb el foment de la sostenibilitat social, ambiental i la transparència, tant a nivell de la nostra gestió com dels productes que oferim. Valora aspectes relacionats amb un comportament ètic de l'organització: responsabilitat social, inversió socialment responsable, mutualisme, transparència o vinculació amb l'economia social, entre altres. Atlantis va ser la primera companyia asseguradora en obtenir aquesta certificació, validada cada any per un comitè avalu-

■ Rosana Mayordomo, directora comercial d'Atlantis, Barcelona

ador independent.

-Algun exemple concret del que pot fer un servei assegurador per posar en pràctica la vocació social?

-A més de les assegurances, per garantir la protecció i el benestar dels assegurats, existeixen diferents mitjans per posar-nos al servei de les persones i del seu benestar. El nostre Fons de Solidaritat, per exemple, és un fons econòmic que permet oferir una ajuda específica, fora del marc contractual de la pòlissa, a aquells clients que per un esdeveniment imprevist i aliè a la seva voluntat es vegin immersos en dificultats que l'assegurança, com a tal, no

pot cobrir.

Però no ens quedem aquí. Ja fa més de 6 anys, davant la perspectiva d'una crisi d'efectes profunds sobre l'estabilitat laboral, Atlantis va incorporar en les pòlisses que oferia, de manera totalment gratuïta, la garantia de Protecció d'Assegurances per Desocupació. Gràcies a això, molts dels seus clients s'han beneficiat d'aquesta cobertura i s'han alliberat temporalment de pagar les seves pòlisses de cotxe, moto, llar, caravanes, accidents o vida, sense renunciar a la tranquil·litat d'estar perfectament assegurats. Mitjançant aquesta cobertura, si es compleixen les condicions

establertes, es reemborsa al client l'import de la prima anual que hagi abonat per la seva assegurança, amb un límit màxim per assegurat de cinc pòlisses i 1.000 euros a l'any. Estem molt orgullosos de poder contribuir, d'aquesta manera, a mitigar una mica els efectes de la crisi, que tant està perjudicant les famílies treballadores.

-Quin vincle té Atlantis amb les associacions veïnals i els veïns?

-Atlantis té des de fa molts anys uns forts llaços amb l'àmbit de les associacions veïnals. L'aliança estratègica que tenim amb la CONFAVC (Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya) ens permet oferir a les associacions i als veïns i veïnes assegurances de qualitat fonamentades en principis mutualistes i de l'economia social: auto, moto, llar, vida, accidents, estalvi, responsabilitat civil, multiriscos de locals, etc... Parlem sempre d'un servei assegurador amb la millor relació qualitat/preu i un fort compromís ètic i solidari.

-Recentment heu tingut canvis importants.

-Sí, al 2015 Atlantis s'ha integrat al Grup ACM Espanya, Grup Assegurador de Crèdit Mutuel. Crèdit Mutuel és una entitat mutualista financera líder a l'entorn de l'economia social a França, amb una característica molt especial: no cotitza en borsa i la seva propietat es reparteix entre els 7,5 milions de mutualistes.

Així doncs, el seu objectiu de gestió és fomentar el desenvolupament, oferir un servei de primera qualitat al menor cost possible i garantir la seguretat de tots els seus clients. Entre els seus punts forts destaca haver estat el banc europeu que millor ha suportat els tests d'estrès i ser una de les marques preferides pels ciutadans francesos.

-El fet de pertànyer a un grup tant gran no podria allunyar una mica Atlantis del seu entorn natural i dels valors que defèn?

Absolutament no. El denominador comú de totes les empreses del grup és la seva visió de la persona, dels clients, com a centre de tot el que fem i tots

els projectes que desenvolupem. El grup Assurances du Crèdit Mutuel és un gran grup assegurador compromès amb les persones. I aquesta visió és la que nosaltres hem defensat sempre i la que ens manté tant a prop dels veïns i de les seves famílies.

Inclús et puc dir que els valors de Crèdit Mutuel potencien encara més les excel·lents relacions d'Atlantis amb l'àmbit de les Associacions Veïnals, així com els avantatges i promocions exclusius que ve oferint a tots els veïns i veïnes. El fet de pertànyer a un grup tant important ens permet ampliar la gamma d'assegurances i serveis que oferim, gràcies a les sinergies que s'han creat amb les altres empreses del Grup ACM Espanya. Per exemple, ara podem oferir a les famílies una assegurança de salut i dental de qualitat, una completa cobertura de decessos, i pròximament fins i tot una assegurança per a mascotes, entre d'altres. Tots aquests nous productes estan assegurats a través d'Agrupació AMCI, asse-

**Segell EthSI:
només tres
asseguradores a
l'Estat espanyol**

guradora que també pertany al Grup ACM Espanya. La resta de productes que ja venia oferint Atlantis Assegurances, si bé segueixen sent exactament els mateixos, ara estan assegurats per AMGEN, entitat del mateix grup amb qui s'ha fusionat recentment.

Tots aquests canvis estan encaminats a millorar encara més l'oferta i la qualitat del servei que oferim als nostres clients i, sobretot, a garantir que seguim defensant els valors que compartim amb l'entorn de l'economia social. Aprofito per animar a totes aquelles persones que comparteixen aquests mateixos valors a posar-se en contacte amb nosaltres, per conèixer la "diferència Atlantis".

A Terrassa, sindicats i associacions veïnals

Redacció

Dos dels sindicats més importants del país, CCOO i UGT, i la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya s'asseguren amb Atlantis. La relació, però, és molt més que l'assegurança, com reconeixen les dues parts i es pot veure de seguida a la publicitat i, fins i tot, espais compartits. És el cas de Terrassa, per exemple, on l'asseguradora ètica té oficina pública a la seu de CCOO.

En Lluís Vidal Sixto, actualment secretari d'organització comarcal del sindicat, explica que la relació s'inicià el 1990, amb un acord d'Atlantis amb CCOO Catalunya. El sindicat, de fet, fa una assegurança bàsica a totes les persones afiliades i a les representants i delegades, a més de la gent que fa cursos de formació i reciclatge. Hom parla, per tant, de més de 20.000 persones en la Unió Intercomarcal del Vallès Occidental i Catalunya Central.

«L'aliança amb Atlantis», declara en Lluís Vidal, «és un acord de cooperació, vinculat a un contracte, clar, però amb

■ Lluís Vidal Sixto

aquesta característica d'acord entorn del segell d'assegurances ètiques i socials, a més de patrocini d'iniciatives socials.

L'acord ha crescut aquest temps i s'han creat productes per poder incloure en convenis col·lectius, sigui de sector o empresa, generalment pòlisses d'accident i previsió complementàries. Així mateix, si hi ha tancament d'empresa, es poden establir acords de rendes, ajuts

a prejubilació i altres. D'altra banda, en general, en cas de quedar-se a l'atur, les assegurades tenen un any de cobertura.

Entre les iniciatives socials que Atlantis ajuda a promoure hi ha la cursa per la justícia social, que aquest any celebrarà la quarta edició.

Les pòlisses, informa el secretari d'organització sindical, no representen cost addicional per les persones (les quotes a CCOO van dels 2 euros als 11 euros), doncs és un contracte col·lectiu. La cobertura és de fins a 9.000 euros.

Associacions veïnals

En un nivell més discret, l'associació veïnal de Lluís Companys també té relació amb l'asseguradora. Hom

parla en aquest cas, de responsabilitat civil, accidents als locals, cedit per l'ajuntament, i també del personal de la junta, de les voluntàries i monitors, i de les criatures dels casals d'estiu.

La Norma Cervera, secretària de la junta, ha conegut altres assegurades i garanteix que «és molt diferent amb

Atlantis; no només pels preus i prestacions, sinó principalment per la disposició i atenció real que tenen per atendre i solucionar problemes».

Fins ara, han contractat només allò que l'associació com entitat necessita, però es disposen a fer campanya entre les persones sòcies i veïnes del barri.

ATLANTIS

El servei assegurador de l'Economia Social

6 mesos gratis

Assegurança de Llar

(3 mesos el primer any + 3 mesos el segon)

Promoció vàlida fins al 31.05.17

Assegurança de Vida

(4 mesos el primer any + 2 mesos el segon)

Promoció vàlida fins al 29.12.17

Consulta les bases de les promocions a www.atlantis-segueros.es

Ateneu Cooperatiu de Terrassa: «Volem enfortir l'economia social i crear treball de qualitat»

Miquel Gordillo

Acaba d'iniciar-se el programa Ateneus Cooperatius, un ambiciós projecte que comprèn tot un seguit de mesures per a l'enfortiment de l'economia social. Al voltant dels Ateneus Cooperatius i les Xarxes d'Economia Solidària pot permetre la creació de llocs de treball i cooperatives que donin importància a aquesta nova economia que neix de les persones que treballen per la comunitat i arrelada al territori. A Terrassa, la XES hi juga un rol important, representada per una cooperativa de llarg recorregut com és l'Eina.

Conversarem amb el Javier Domínguez, tècnic de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès de la zona de Terrassa, qui exercirà la seva tasca als municipis de Castellbisbal, Matadepera, Rellinars, Ullastrell, Vacarisses, Viladecavalls, i la mateixa Terrassa. Ens explica amb més detall les propostes d'aquest programa, encetat des de la Generalitat i que compta amb el suport dels ajuntaments de Terrassa, Sabadell i Sant Cugat i del Consell Comarcal del Vallès Occidental.

♦ **Quina és la intenció d'aquest programa dels Ateneus Cooperatius?**

Volem ser un punt de referència per enfortir de l'economia social i solidària, i avançar a una societat més justa i cohesionada. Els camps de l'actuació del programa són variats però tots conflueixen en aquest enfortiment que ha de permetre la creació de llocs de treball estables i de qualitat. No podem oblidar que les cooperatives es regeixen per uns principis que venen definits des de la seva constitució: poder ser membre de forma oberta i voluntària, el control democràtic, la participació econòmica, autònoma i independent, l'educació, la cooperació entre cooperatives i el compromís amb la comunitat.

Tenim interès en potenciar les cooperatives d'habitatge (també anomenat cohousing)

O sigui, l'Ateneu Cooperatiu del Vallès està pensat com un servei i espai d'atenció a les persones per al foment de la creació de cooperatives. L'atenció es farà a les nostres seus, en el cas de Terrassa a l'Ateneu Terrassenc, tots els dilluns i dimarts de 17 a 21h i el divendres de 17 a 20h, així com també a les seus de les cooperatives, associacions o entitats.

♦ **Alguns parlen de que hi ha una moda amb les cooperatives, o és que van en augment?**

El que és cert és que han resistit molt millor la crisi que les empreses tradicionals i fomenten la intercooperació, tot permetent la generació de nous llocs de treball en el mercat de proximitat.

♦ **Quina tasca doncs es farà des de l'Ateneu?**

Un primer camp d'actuació consistirà en contactar amb cooperatives ja constituïdes, per analitzar les seves necessitats, visualitzar la seva actuació i difondre les seves bones pràctiques. En aquest sentit, des de

l'Ateneu del Vallès a Terrassa, cada dilluns farem una xerrada que anomenem «Els Dilluns de l'Economia Social i Solidària», que són converses amb entitats on ens expliquin com ho fan per què una activitat moltes vegades feta des de l'economia convencional amb afany de lucre i amb caràcter competitiu, es pot fer amb la cooperació. Creiem que això pot estimular i donar exemple a nous emprenedors per crear projectes cooperatius, i a la societat en general a descobrir que amb el nostre consum i els nostres diners podem canviar una mica la societat sent més responsables amb l'entorn i a través de propostes més pròximes i ètiques.

Aquest mes començarem amb Fiare Banca Ètica, Arç Assegurances i Som Energia, i continuarem durant tot l'any amb propostes diferents que visualitzin que moltes de les nostres necessitats es poden omplir des del món cooperatiu.

♦ **Amb quines persones i grups es vol contactar o de quina mena són?**

Ho farem amb associacions en què es puguin trobar tant emprenedors com persones a les quals el mercat laboral tradicional els posa moltes dificultats per poder tenir una sortida laboral. Als emprenedors individuals els atendrem en els nostres punts d'informació i escoltarem els seus projectes, els acompanyarem i els posarem en una borsa de treball que intenti reflectir les ofertes i demandes de treball en el món cooperatiu. A les persones que es troben en associacions d'ajuda mútua les escoltarem i intentarem donar suport als seus projectes de sortida al mercat laboral.

♦ **Teniu en ment algunes experiències?**

Ens hem posat en contacte amb el Colectivo Sin Vivienda, la PAH, la Xarxa de Solidaritat Popular, la Xarxa d'Horts Urbans i d'altres que treballen amb persones moltes d'elles en situació d'atur. Ara ens hem reunit amb el Col·lectiu d'Aturats de més de 50 anys, i hem vist que a banda de fer una gran tasca social, tot donant un sentit de vida a molta gent que se sent desplaçada del món laboral, tenen en ment projectes molt interessants d'emprenedoria. Per exemple veuen molt interessant la possibilitat que ofereix el periurbà de Terrassa, i més concretament els terrenys de l'Anella Verda, per desenvolupar-hi projectes relacionats amb l'entorn. Aquest serà un dels nostres camps d'actuació, així com els projectes relacionats amb el suport d'iniciatives de consum agroecològic, tot posant en connexió cooperatives de consum amb productors.

Al seu torn, tenim interès en potenciar les cooperatives d'habitatge o cohabitatge (també anomenat *cohousing*). Sabem que hi ha el desig de gent gran que vol cobrir la seva etapa de maduresa amb altres que tenen les mateixes inquietuds, en comptes d'anar a una residència, que a més de resultar molt cara per a molta gent, no els garanteix una vida plena.

Un altre col·lectiu que pensem que podria optar a aquesta possibilitat d'habitatge cooperatiu són part de les gairebé 3.000 persones que actualment viuen en habitatges ocupats a la ciutat, però que volen estar integrades a la societat.

Finalment, hi ha molts joves que no poden accedir a un habitatge propi o

■ L'Ateneu Cooperatiu del Vallès es presenta en el darrer plenari de la XES Terrassa.

de lloguer, però que sí podrien fer-ho a habitatges en règim de masoveria urbana o en cessió d'ús.

Donarem suport a tots aquests projectes, alguns ja començats i els acompanyarem per què puguin dur-se a terme, però també tots aquells que ens proposin les associacions i que estudiarem conjuntament amb elles la seva viabilitat.

Per això, cal que iniciatives com la dels Ateneus cooperatius, però també els serveis d'emprenedoria social dels ajuntaments com el de Terrassa puguin tenir continuïtat. També ajudarà que es puguin desenvolupar iniciatives de finançament des de l'administració i des de les finances ètiques.

Una necessitat que haurem d'ajudar a desenvolupar és la creació d'espais viviers d'empreses de l'economia social, on les petites iniciatives cooperatives que comencin a caminar tinguin un lloc on dur a terme la seva activitat fins que siguin capaces de generar un mercat propi.

♦ **O sigui que hi ha marge encara per crear més empreses cooperatives, es diu que al Vallès Occidental n'hi ha 423.**

Nosaltres pensem que, tenint en compte que gairebé un 20% del mercat es genera des de les administra-

cions, la millor manera de retornar aquests diners al propi ciutadà és afavorir aquestes iniciatives d'economia social, a més, una vegada consolidades, les cooperatives podran optar a concursos públics si es tenen en compte les clàusules socials en la contractació pública.

Un altre dels camps d'actuació de l'Ateneu Cooperatiu és afavorir que empreses a punt de tancar es puguin constituir com a cooperatives pels propis treballadors. Per això, ens posarem en contacte amb els actors implicats, tant patronals com sindicats, per oferir-los aquesta sortida. També amb els treballadors, amb l'ajut d'experts en la matèria per estudiar aquesta sortida. D'igual forma, ens adreçarem a aquells comerços o activitats a punt de tancar per jubilació per tal que es pugui garantir la seva continuïtat de manera cooperativa.

Per últim, des del programa Aracop es té en comte que l'educació és fonamental per al coneixement de la via cooperativa. Ja fa temps que s'està treballant a través d'altres programes, per exemple en el foment de les cooperatives d'alumnes a les escoles. En el cas dels Ateneus Cooperatius, ens adreçarem a professors i alumnes de cicles formatius de grau superior i universitaris per preparar programes

formatius de cooperatives. Es tracta de que es conegui i difongui aquest model d'empresa.

Una mancança observada que treballarem és la informació que tenen els anomenats prescriptors (assessors i gestors) d'empreses per afavorir la creació de cooperatives quan un emprenedor es dirigeix a aquest per formar una empresa. Per això, explicarem i donarem informació a aquests per què puguin afavorir que noves empreses creades siguin sota la fórmula cooperativa.

Els camps d'actuació són molt variats, però sobretot volem contribuir a que es donin les condicions per a la creació d'una economia circular que provoqui que el treball fet per les persones reverteixi en la pròpia comunitat.

Ateneu Cooperatiu del Vallès - Terrassa

Ateneu Terrassenc
Passeig del Vapor Gran 39,
Passatge B

Javier Domínguez -
ateneuvalles@einacooperativa.
coop

Març

Ateneu Terrassenc

Casal Cívic Vapor Gran
Passeig del Vapor Gran 39, Passatge B
Terrassa Rambla R4 Terrassa

Organitza:

Els Dilluns de l'Economia Social i Solidària

“Converses amb Entitats per aprendre i conèixer una nova economia pensada en les persones”

Dilluns 6 Març – 19 hores

Dilluns 13 Març – 19 hores

Dilluns 20 Març – 19 hores

Fiare Banca Ètica: Que fem amb els nostres diners?

Arç Cooperativa: Asegurances ètiques.

Som Energia: Energies renovables consumides de forma cooperativa

Amb el suport de:

Aquest projecte està subvencionat pel Servei Públic d'Ocupació de Catalunya en el marc del programa de suport al desenvolupament local

> CCOO, procés congressual de la central sindical amb més representants

Nuclis territorials per enfortir el perfil sociopolític

Pep Valenzuela

El sindicat de les Comissions Obreres està en ple procés congressual. Hom parla d'un procés que implica tota l'organització amb la realització d'assemblees a tots els nivells, des de baix, a federacions i unions comarcals, fins al congrés confederal, que tindrà lloc a Madrid els propers dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol.

Només en el mandat de Fidalgo (avui membre de la FAES d'Aznar) com a secretari general, «una etapa estranya» en la vida de CCOO, la defineix Enrique Rodríguez (secretari de la Unió Intercomarcal del Vallès Occidental i Catalunya Central), es va invertir el sentit del procés, amb excepció de Catalunya, i els congressos van anar de dalt cap avall.

El dilluns 20 de febrer tingué lloc el darrer del segon nivell, el de la federació de Serveis a la Ciutadania. Als encontres es debat el text marc, es fan propostes i mocions, i s'escollixen les persones delegades al congrés del següent nivell. El de la nostra comarca, ja tercer nivell, es fa el 8 de març a Rubí. El següent nivell ja és el del congrés de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC, o les CCOO de Catalunya), pels 4, 5 i 6 d'abril.

Els temes principals en torn al quals gira l'atenció i el debat són tres: com organitzar la lluita per recobrar i reforçar els nivells de poder adquisitiu, enfortiment del caràcter socio-polític de l'acció sindical i, tercer, defensar els drets de ciutadania.

En relació amb el primer, el secretari comarcal (candidat a la reelecció i, en principi, candidat únic de consens), cal fer més força en la negociació col·lectiva per recuperar el poder adquisitiu i els drets perduts en aquests anys de la crisi.

Però cal «anar més enllà de l'acció sindical», assegura, perquè «necessitem una cosa clau, aconseguir la reversió de les reformes laborals», la del 2012 (del PP) i la del 2010 (del PSOE). Els resultats de totes dues han estat desastrosos per a les garanties i drets laborals. Al temps, no per casualitat, els nivells de beneficis empresarials han recuperat i superat els nivells de 2007, abans de l'esclat de l'estafa immobiliària especulativa. «O sigui, l'empresa s'ha recuperat, però els salaris continuen en recessió i a més amb una patronal

duríssima».

CCOO proposa pujades d'entre l'1,8 i 3% com a mínim, «per ser realistes amb el que està passant amb l'IPC i els marges de benefici empresarials». Però la patronal està tancada, i «això provocarà una conflictivitat gran», augura l'Enrique. Diu que prefereix no anar anunciant vagues generals ni pecar de voluntarisme, però subratlla que «quan la decidim serà perquè la farem, perquè ens haurem preparat i haurem creat les condicions per guanyar». Mentrestant, la mobilització no pot parar.

Pel que fa al caràcter socio-polític de l'acció sindical, es planteja un enfortiment, «alguns en diuen recuperar, però jo crec més encertat el concepte enfortiment». En tot cas, allò que està clar és que s'està veient molt clar que no hi ha espais tancats. Quan es parla de pensions es parla de tot: pensions, sanitat, educació, dependència, del barri, del transport, de l'aigua. La negociació al centre de treball també, la negociació col·lectiva s'ha d'enfortir, argumenta l'Enrique tot afirmant que «la nostra gent treballa molt, hi ha avenços en l'acció sindical, avancem en salari i jornada i salut laboral; però quan obrim la porta de l'empresa se'n va tot en orris, perquè com a ciutadans ho perdem, perquè han degradat la sanitat, l'educació, etc.».

Això, afegeix, és una lògica que els «va quedar clara i es va trencar al 2007, les ràpides de l'empresa no ens defensen, és la persona qui acumula els drets com a treballadora i com a ciutadana». Combinar això és el que vol dir enfortir el caràcter socio-polític, explica el líder comarcal, i «hem de fer des d'on som més forts, o sigui des dels centres de treball».

La defensa dels drets de ciutadania que es planteja en el tercer eix, més que proposar altre tema, indica una altra perspectiva o plànol/àmbit de treball. CCOO proposa ara que «s'ha de treballar molt més des del barri i la ciutat». Així, doncs, es planteja l'objectiu de crear «nuclis territorials» allà on hi hagi capacitat, nuclis o grups de treball «que expressin, facin i posin en pràctica la política de l'organització en cada àmbit concret».

A Terrassa, per exemple, hi haurà un nucli territorial, coordinat amb la unió d'àrea, per preparar i organitzar les mobilitzacions socials i polítiques a la ciutat. La coordinació per garantir la necessària resposta particular en

■ 2n congrés del sindicat intercomarcal de Serveis a la Ciutadania de CCOO Vallès Oc i Catalunya Central F: CCOO

cada localitat o territori en el context de criteris i acords del sindicat a nivell comarcal i nacional.

En aquesta línia, molt concret, l'Enrique alerta en relació amb «algunes lluites que es plantegen malament». Estant d'acord en la necessitat de fer polítiques d'emergència social, perquè la situació és molt greu, això «cal pensar-lo en la perspectiva de garantir els drets al treball i la salari digne, aquesta crec que és la batalla clau, la fonamental».

En resum, declara l'Enrique en conversa amb Malarrassa, «les propostes tenen una part d'autocrítica, perquè és veritat que algunes coses no funcionaven; al temps, però, en aquest temps s'han produït canvis importants que necessiten resposta».

La crisi, argumenta, ha afectat molt tota la societat, el sindicalisme de classe també, i la política. Però, ens trobem que guanya el PP a Espanya i que l'esquerra política està malament, com mostra la situació del PSOE i de Podem. A Catalunya s'està creant aquest «nou subjecte polític» sumant forces, però encara molt incipient.

Un context, tot plegat, en el qual, afirma, «cal que el sindicat sigui protagonista per reorganitzar, pesar més com actor a la societat». Perquè, emfasitza, «les CCOO i el sindicalisme són una força molt important i ha d'assumir el rept i responsabilitat».

Municipalització de l'aigua i serveis municipals

Sobre el procés per la municipalització del servei d'abastament d'aigua a la ciutat, el secretari comarcal de CCOO no veu novetat, «però sí la intenció clara de Mina per enrarir el procés».

Enrique assegura que les treballadores han esdevingut un «objectiu a aconseguir per les parts, però no els utilitzarà ningú». El sindicat, majoritari al comitè d'empresa, fa mesos que es va definir pel «respecte i garantia de l'estabilitat i condicions totes de treball. Per tant, si una eventual societat anònima municipal (SAM) pot garantir això, no hi ha cap problema per anar endavant». Assegura que «més enllà encara, les treballadores de Mina aposten, en primer moment, per una SAM», en les condicions citades. Fins i tot, afegeix, «si la perspectiva fos anar cap a convertir en funcionariat la plantilla, de manera que hi hagués un relleu respectuós amb totes les garanties, tampoc hi hauria cap

problema».

Aquesta posició tindrà plasmar al congrés intercomarcal de Rubí, el 8 de març, on es votarà una «resolució en favor de la remunicipalització i la gestió directa de tots els serveis públics». Perquè aquesta, rebla, «a més, és l'aposta de base del sindicat».

En principi, no hi ha dubtes: «Defensem la gestió pública dels serveis a la ciutadania, sigui educació, sanitat i altres, perquè aquests no poden ser negoci, es tracta d'assegurar drets ciutadans».

Les contractacions i compres públiques formen part de l'agenda de CCOO. Ara ja fa més d'un any que van fer públic un document amb propostes al respecte, en línia amb la citada perspectiva. Propera a la que també ara fa pocs mesos ha elaborat i fet pública UGT, bàsicament defensant que les administracions públiques han de ser expressió de la defensa dels drets de les persones, començant pels laborals de les seves treballadores.

Campanya de firmes contra la segregació escolar

Redacció

L'Ajuntament de Terrassa ha d'intervenir per resoldre la greu situació de segregació escolar que es viu a la ciutat. Aquesta és la opinió de bona part de la ciutadania egarenca i, concretament, de la Federació d'Educació i Unió Intercomarcal del Vallès Occidental i Catalunya Central, que ha decidit passar a l'acció tot iniciant, el mes de febrer, una campanya de recollida de signatures amb el títol: «Contra la segregació escolar a Terrassa. Demanem la intervenció de l'ajuntament de Terrassa. Per una ciutat educadora, una ciutat inclusiva».

CCOO recorda que el juliol de 2016 es va fer públic un informe del Síndic de Greuges on es constata que la segregació escolar s'ha agreujat a Catalunya i destacant que Terrassa ciu-

tats capdavantera, amb un dels nivells més alt.

A l'Informe, el Síndic advertia les administracions públiques del fet que no només han de desenvolupar polítiques relacionades amb la programació de l'oferta i amb la gestió del procés d'admissió d'alumnat, sinó també polítiques igualadores de les condicions d'escolarització que ofereixen els centres.

El sindicat avisa l'ajuntament que «ha de prendre posició política al respecte de l'actuació de la Generalitat de Catalunya», li recorda que una de les causes importants de la segregació escolar a la ciutat és «conseqüència de la segregació urbana i de les polítiques urbanístiques, que sí són competència municipal».

Per això, molt clarament, l'ajunta-

ment. Primer, «ha de corregir la situació». I per això, CCOO apunta algunes propostes: distribució equilibrada de l'alumnat des de P3, entre d'altres mesures, determinant «el nombre de places que es reserven, de manera igualitària a cada centre», deixant un percentatge per a matrícula viva.

Segon, fent efectiva la gratuïtat real de l'educació obligatòria, «intervenint sobre les quotes reals» i donant «suport actiu a les famílies». En tercer lloc, a través de l'elaboració del mapa escolar i en la qualitat dels equipaments educatius, per aconseguir que no es tanqui cap línia educativa de manera a permetre la reducció del nombre d'alumnes per classe, promovent l'increment de places públiques de P2 i promovent la creació de centres públics amb estructura insti-

tut-escola, entre altres.

Calen, en quart lloc, projectes educatius orientats a l'equitat educativa, estimulant les sinergies entre els centres, especialment del mateix barri o zona, assegurant activitats i intercanvis. Per assegurar la qualitat i l'equitat educativa del temps no lectiu, CCOO proposa garantir menjador a tots els centres «amb independència del seu horari lectiu, potenciar els Plans Educatius d'Entorn i revisar i potenciar l'organització de l'Esport Escolar».

Finalment, planteja algunes propostes més sota el títol «Polítiques d'equitat i cohesió més enllà de l'activitat educativa», com ara potenciar el programes de transició Escola-Treball, la creació d'un Observatori Municipal per l'Equitat Social i reprendre el Projecte Educatiu de Ciutat.

> El local de Minyons no cobreix les necessitats d'una colla de 10

Juanico: "Aquest és l'any del relleu generacional"

Pep Valenzuela

L'any passat, la colla castellera dels Minyons de Terrassa es consolidava com a colla de construccions de 10 nivells. «Hi ha una llei no escrita segons la qual una colla que fa tres anys seguits un castell d'una determinada gamma passa a ser d'aquesta gamma», explica en Jordi Juanico, nou president de la colla, elegit en l'assemblea d'aquest any; i aquest és el cas de Minyons. Un títol, per cert, que només ostenta una altra colla, la dels Castellers de Vilafranca.

En Juanico, membre de la colla de la camisa malva des del 1979, «no sóc fundador perquè coincidí la constitució amb una estada meua fora de Terrassa», resum el moment del grup com a fantàstic. Els darrers 2 anys «hem estat a dalt de tot», s'ha aconseguit pujar el nivell dels castells a tot el país, fent història amb la construcció inèdita del 4d10. Només els queda l'espina dels castells nets (sense folre): el 2d8 se'ls ha caigut en l'intent i el 4d9 ni va arribar a plaça. Dol més perquè «ja l'havíem assolit i ara torna a estar pendent. En tot cas, no hi ha pena, «penso que la colla està molt bé, tant a nivell social com de castells», sentència aquest educador i pedagog.

La temporada 2016 va ser «la millor temporada, la nostra segur», recorda cofoi sense voler entrar al debat sobre si l'actuació de la diada de la colla (3d10, 4d10, 3d9f.a., p8), el mes de novembre, va ser la millor de la història castellera, tal com es va dir en alguns mitjans. «Jo tenia el repte dels castells de 9 amb pilar, perquè els altres ja els havíem fet tots, menys aquest, quedava descarregar el 3d9 amb pilar».

Tot plegat, en un escenari tan bo com aquest, a la colla li ha costat trobar responsable tècnic, fins al punt d'arribar a l'assemblea anual del passat gener sense candidat. «El repte de posar-se al capdavant de la colla ara», considera, ha estat precisament el motiu perquè no hi hagués candidats, «fa molta por. A mi mateix, com a president, que és una responsabilitat diferent, però et

veus com damunt d'un precipici i penses: ostres! quin vertigen!».

Després, el dia a dia, amb tota la gent, això es relativitza, garanteix. Sí que hi ha la pressió de no baixar el llistó i, com a mínim, mantenir el nivell, admet, però hi ha molta gent preparada. El Nani, un altre veterà de la colla, assumí finalment el repte. Però, com una aposta de transició. Aquesta temporada volen que sigui per «acabar de donar l'empenta a tota aquesta nova generació de castellers molt preparada que han de ser el futur, els tècnics del futur de la colla; és l'hora de passar el testimoni», sentència el president.

La nova junta té tres objectius molt concrets per aquest 2017. El primer és replantejar-se el paper del local al carrer Teatre, una casa que és patrimoni cultural, perquè «està molt clar que s'ha quedat petit o poc adaptat a les necessitats d'una colla de 10». Però decidir si l'arreglen, adapten o canvien és una decisió complicada i, segur,

La junta de Minyons encarrega 8 ponències per estudiar i resoldre el futur del local

La presidència ha encarregat diverses ponències/estudi, a 8 especialistes, «un estudi previ, comptar què suposa qualsevol opció, i que la colla, que és assembleària, decideixi».

«Potser hi ha gent que sap o creu saber què és el millor per a la colla», diu en Juanico, «però jo no. Com que no ho sé i sóc el president, prefereixo preguntar-ho, informar-nos i quan ho tingui clar presentar-ho a la colla i que ella decideixi».

El segon objectiu és rejevenir l'equip directiu. Com s'ha dit, la molta gent jove que hi ha, que ja porta de fet moltes responsabilitats i ha mostrat competència, però sens dubtes pot-

ser també una mica impressionada pel nivell del repte, acabi de fer el pas. En Juanico admet, però, que hi ha un punt dèbil, el de la participació de dones; reconeix que els «preocupa», però que de moment no hi ha solució a la vista.

El tercer objectiu, en línia continuista de les presidències anteriors, «que han fet molt bona feina», és mantenir i incrementar el nivell d'intervenció i implicació social de la colla, en general i molt concretament a la ciutat.

Hi ha un responsable d'aquest tema, una àrea d'intervenció social, en Jesús Zamorano. Explica el president de la colla que ha estat ell el primer que ha engrescat la gent. Concretament, afegeix, «volem obrir la colla a tots els estaments socials; perquè creiem que fins ara hem estat molt relacionada amb un cercle relativament reduït, de grups de cultura popular principalment, i hem d'obrir el ventall a grups i persones. Pensem, per exemple, i molt concret ara, en dones maltractades i persones refugiades; volem acollir, ajudar a integrar, incorporar a la societat, facilitar el que sigui possible a través de la colla».

Amb un actiu de membres entre els 800 (amb camisa) i el miler (a plaça i acompanyant activitats i actuacions), hi ha gent suficient com per fer moltes coses, segur. Clar que ajuntar aquestes energies més enllà de l'activitat castellera ja és un altre repte.

Per donar resposta, la nova presidència es planteja reforçar el treball de la comissió o grup de comunicació. Amb un grup d'aquestes dimensions, la comunicació interna cal reforçar-la. Però l'objectiu més important mira a campanyes comunicació externa, que «no és només dir, vol dir també obligatòriament escoltar», matisa en Jordi tot confiant en la capacitat del Sergi Castells, responsable de l'àrea. Com s'apuntava abans, tindrà feina i, sobretot, molta responsabilitat el grup que treballa l'estudi sobre el futur del local.

La junta tècnica i el seu cap de colla treballaran per mantenir el nivell de castells assolit, amb la mirada posada al mateix temps en plantar el 4d9 amb

Jordi Juanico, president de Minyons.

PV

pilar i en els castells nets. Això, sense deixar de provar o somiar noves construccions, un terreny que agrada a la colla malva.

Retornant a l'àmbit del compromís social, en Juanico creu que aquest anys

es farà el referèndum sobre la República Catalana, «la independència crec que encara no», alerta. En tot cas, la colla ja ha cedit el local per si fos necessari utilitzar-lo com a col·legi per votar.

> Assemblea de la Coordinadora de Cultura Popular

La federació ja agrupa 37 grups

Pep Valenzuela

Trenta i set entitats formen part de la Coordinadora de Cultura Popular i Tradicional de Terrassa. Tres noves entitats federades en relació amb l'any passat. Doncs sí, en aquest àmbit tampoc no es toca sostre. De fet, tradició, història i memòria són aspectes de la vida col·lectiva (i personal) que hom no deixa de fer i refer. Els nous grups: La Xemeneia, els Joves Diables de Sant Llorenç i Agrupació Sardanista Terrassa Nova.

L'assemblea anual va tenir lloc el 4 de febrer, amb assistència de representants de més de dos terços dels grups, tot i no plantejar-se una reunió amb motivacions extres. No tocant renovar ni canviar junta, el balanç de la gestió i els números fou quasi rutinari.

En el torn de les emocions, l'anunci que aquest any el grup de Nans ja quedarà registrat com a tal. L'any passat ja van participar en una gran trobada a Montblanc, al novembre, i aquest any

hi ha compromís a Rellinars, Ullastrell i Vacarisses, seran protagonistes d'una exposició itinerant.

Polèmica va ser la proposta de Mostra de la Diversitat Cultural feta per la comissió organitzadora municipal. Per la 14a edició, convidaven la Coordinadora a posar una «paradeta amb tapes» al recinte firal, en qualitat de cultura popular catalana. L'entitat, que fa temps que defensa la mostra a partir d'un «concepte més ampli i ric de cultura», argumenta en Ramon Codinas, president de la Coordinadora, no només el folklore, va rebutjar totalment la proposta.

En tot cas, la conversa amb la comissió organitzadora ja ha tingut lloc i han estat acceptades algunes de les contrapropostes de la federació d'entitats, una cercavila amb participació de tothom que hi estigui disposat (es realitzarà al passeig de les Lletres per acabar al recinte firal), i actuacions dels grups. Valoren, així mateix, molt positivament la proposta del Centre Ara-

gonès per incloure un espai dedicat als jocs tradicionals.

La festa de la cultura popular, Culturassa, tindrà lloc al parc de Sant Jordi, malgrat que la Masia Freixa està en obres. Hi ha consens total en mantenir l'espai. Després, anar preparant i preveient les activitats que ja formen part del calendari propi i de ciutat: la festa dels Capdidats (per Festa Major) i l'Home dels Nassos (aquest any es va distribuir milers de fulletons per les escoles).

Convidat a l'assemblea, el grup promotor de l'Àliga informà del nou projecte. També les promotores del 25 aniversari del Laberint d'Arcàdia, el gran muntatge preparat amb motiu de l'Olimpiada Cultural (1992).

Un últim avís: el calendari de la cultura popular editat per la federació (i ja van 5), amb 12 fotografies de Manel Marqués i disseny d'en Codinas, amb títol «Toquem la cultura popular», encara es pot trobar, però millor no fer tard.

El Parc de Sant Jordi tornarà a ser escenari de la festa de la cultura popular Culturassa, que se celebrarà el proper 1 d'abril.

L'Embarral: un projecte de producció artística local i compromesa

■ Alba Valldaura, Anna Brullet, Pau Gómez i Mariona Alberich, formen L'Embarral

Maria C.

Ens trobem amb els quatre integrants de l'Embarral, productora artística de la ciutat fundada ara fa tres anys pel jove actor i productor Pau Gómez i la il·lustradora Mariona Alberich.

El Pau i la Mariona ens expliquen que l'origen de l'Embarral es troba a París, on el Pau va assistir durant una setmana a un curs de «màscara neutra» a l'escola de Jacques Lecoq acompanyat per la Mariona, que es dedicava aleshores a pintar pels carrers. Allí es van inspirar per organitzar alguna mena d'espectacle que combinés teatre i pintura, i van configurar el que serien «Els contes del Neret», espectacle infantil que combina teatre i il·lustracions amb el que han girat per diversos espais arreu del territori. Amb aquest espectacle sota el braç decidirien després anar més enllà i crear una plataforma des d'on gestionar la seva tasca com a programadors culturals a l'Ateneu Candela i la seva intenció d'ofertar tallers de formació artística. Naixia així, al 2014, l'Embarral.

En els anys posteriors, els camins artístics de la productora van anar entrecruant-se de manera insistent amb els de l'Anna Brullet, periodista que aleshores col·laborava amb Final del Trajecte i amb la companyia de teatre La Valenta, on l'Alba Valldaura protagonitza «La Iaia». «El primer projecte

oficial que vam organitzar de manera conjunta tots quatre va ser Terrassa Secreta», ens expliquen, «però també havíem coincidit a La Descomunal... ens trobàvem a diferents projectes i veiem que treballàvem molt bé junts». Així doncs, van oficialitzar «el casament», com ells diuen entre bromes, i tant l'Alba com l'Anna van passar a formar part de la productora. Quedava configurada així, durant el 2016, aquesta unió de quatre perfils molt diversos però que «encaixen a la perfecció amb el que una productora seriosa ha de ser».

Parlem de la dimensió social de la seva feina i en el que ells anomenen la municipalització de la cultura, és a dir: la necessitat de crear bones xarxes de creació especialment en un context on, com altres artistes de la ciutat, es queixen de la manca de suport de les institucions a projectes petits com el seu. «Costa que sens creguin» apunta el Pau i expliquen que només ara, tres anys després d'haver engegat la màquina, comencen a tenir projectes remunerats i que cada cop accepten menys feines gratuïtes perquè, precisament, estan lluitant per dignificar el que fan.

La cultura és deficitària, afegeix l'Alba i unir-nos és una manera de fer front a aquesta situació de manera digna. «A més a més», afegeix l'Anna, «els espectadors o consumidors culturals estem acostumats a que els actors visquin en la precarietat i s'ho hagin de fer tot: s'han de fer l'espec-

tacle, han de promocionar-se, han de produir...»

El punt fort de l'Embarral, doncs, és clar: «cadascú fa el que sap fer i el que se li dona bé i, d'aquesta manera, treballant en conjunt, surten idees molt millors que combaten aquesta soledat en què la precarització ens ha sumit a tots».

La participació al Festival Didó, les representacions de Flor de Neu i La Iaia, la presentació del MicroArts Terrassa 2017, la segona edició del Terrassa Secreta... el futur immediat d'aquesta petita i jove productora egarenca s'endevina ple de projectes engrescadors i no podem evitar preguntar-nos si hi ha suficient públic a la ciutat per apostar per una programació forta en les arts escèniques.

Els són optimistes. «Gent n'hi ha», afirmen amb fermesa. Sempre pensem que a Barcelona es fan moltes coses i que aquí no cal fer-ne tantes però si no es comencen a fer coses des d'aquí la gent de Terrassa marxarà fora a fer-les i, aleshores, perdrem aquest potencial.

Cal mirar i recolzar, doncs, projectes com l'Embarral, locals i independents, que naixen sense cap altre pretensió que la de «viure dignament fent allò que ens agrada fer» i que tenen, a més a més, un alt potencial transformador social.

► En el marc del Festival de Jazz

Concurs Jazz al Carrer per relançar la fotografia a la ciutat

Arriba aquest mes de març la 36 edició del Festival de Jazz de Terrassa, emblema cultural de la ciutat. Una de les novetats d'enguany serà el I Concurs fotogràfic JAZZ al CARRER, coordinat pel Grup Fotogràfic d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals. Amb aquest concurs l'entitat pretén col·locar el jazz a l'abast de tothom a través de la disciplina artística de la fotografia.

Hom podrà participar en el concurs presentant fotografies de les diferents actuacions programades en els espais a l'aire lliure de la Plaça Vella, la Plaça Catalunya, i el Picnic Jazz al Parc de Vallparadís, el qual tindrà lloc el 26 de març. Es podran lliurar un màxim de tres fotografies. Les imatges reflectiran moments d'un dels actes o bé de diferents, i podran ser preses amb càmera compacta, reflex, mòbil o altres tipus de suport. Les imatges lliurades han de ser en format jpg, no podran ser alterades digitalment, i aniran acompanyades només d'un pseudònim i del títol de la fotografia. Cal adjuntar també un document on hi consti el nom, cognoms, adreça, telèfon i correu electrònic, i enviar-ho a l'adreça: concursfotojazz@gmail.com.

El període d'inscripció finalitza el 17 de febrer al 31 de març i té un cost de 10 euros, que ajudarà a cobrir les despeses del concurs. La inscripció es durà a terme adreçant-se a la secretaria de l'entitat (carrer Sant Pere 46 1er pis). El termini de lliurament de fotografies arriba fins el 20 d'abril. La inscripció es durà a terme adreçant-se a la secretaria de l'entitat (carrer Sant Pere 46 1er pis). El termini de lliurament de fotografies arriba fins el 20 d'abril.

«Volem popularitzar la fotografia a la ciutat», ens explica Xavier Vila, membre del grup, «donada la nostra afició al jazz i a la fotografia». De fet, «el jazz dona molt de sí, has de saber captar el moment, es poden fer fotos amb molta força». Entre els objectius dels organitzadors hi ha el de «relançar la tradició de la fotografia a la ciutat», per això s'ha pensat vincular aquest relançament «a una altra tradició com és el jazz».

Hi haurà un primer premi de 200 euros per al guanyador, un de 100 per al segon classificat, i dues entrades per a la temporada estable de jazz, teatre o música per al tercer. Tots els finalistes rebran també un diploma acreditatiu. A més, un cop acabat el període del concurs, es farà una exposició a l'entitat per tal de mostrar-les al públic.

Per qualsevol dubte sobre les bases específiques del concurs i de cara la inscripció, es pot escriure un correu electrònic a l'adreça concursfotojazz@gmail.com.

Vine a la Vall de Ribes!

Senderisme. Esquí. Trekking. BTT

Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones

234 € grup/nit. Ús exclusiu

Descomptes especials

+ info: 937364722

info@einacooperativa.coop
www.albergdebruguera.cat

l'eina
COOPERATIVA

Fem créixer el moviment cooperatiu i donem veu a les cooperatives de treball

Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya

Presentis a les xarxes, segueix-nos a

Premià 15, 1r pis
08014 Barcelona
933 18 81 62

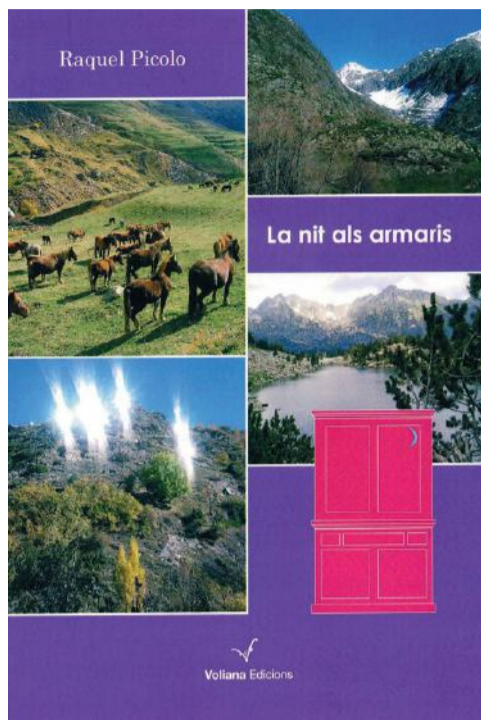
Facebook i Twitter

www.cooperativest treball.coop

Cooperatives de Treball de Catalunya

→ LITERATURA

La nit als armaris

FITXA BIBLIOGRÀFICA

La nit als armaris
Raquel Pícolo

Voliana Edicions, Argentona, 2016
129 pàgines

Jordi Sellarés

L'escriptora pallaresa Raquel Pícolo (Cerbi, 1961) ens ofereix a *La nit als armaris* (un més que correcte recull de contes de temàtiques diverses que, no obstant això, constitueixen una mena de constel·lació familiar formada per uns quants membres d'unes famílies sorgides del petit poble de Cerbi, a les valls d'Aneu. Els personatges van reapareixent en els successius contes, i travessen diferents generacions i ocupen espais diferents (Cerbi, Pallars, Barcelona i terres estrangeres).

L'autora juga també amb el llenguatge i l'estil, i aposta descaradament per donar un aire d'oralitat a les seves històries, sobretot a les primeres, fent servir un munt de vocabulari propi de la varietat dialectal de l'alt Pallars. En cadascun dels seus contes, Raquel Pícolo fa ús de diversos recursos estilístics que eviten que el recull caigui en la repetició i que, per tant, dota cadascuna de les seves històries de singularitats pròpies. Són tot contes conclusius, que es poden llegir

de forma independent, però trobem una clara tendència en les històries a parlar del valor de la memòria i dels records, de la comunicació intergeneracional i de la importància de conèixer els orígens d'un mateix.

«El meu Adrià» és el conte que serveix com a introducció de l'espai on es desenvolupen gran part de les històries d'aquest recull, així com la vida de la majoria dels personatges que aniran passant per aquestes pàgines. També és la història més allunyada en el temps, la més centrada al llogarret de Cerbi i la més ancorada al parlar pal·larès.

«El vell de casa Lluc» presenta els somieigs d'una noia davant la tomba del seu pare, els records de la seva germana que va morir als 3 anys i els de la vida al costat de l'home, 30 anys més gran que ella, amb qui el seu pare la va obligar a casar-se.

«Negre, Negret» és una història molt fosca sobre els vicis més abjectes que es poden amagar a la casa del costat, on coneixes tothom de tota la vida, o almenys això et penses.

«Una nit sense lluna» ens parla del primer record carnavalesc, entre aterridor i fantàstic, d'una nena de 3 anys.

«Crac» recorda, per temàtica, el baró rampant d'Italo Calvino. És la història d'una nena que decideix pujar a un arbre i que es negar a menjar sempre que la teca no la hi porti la seva àvia, l'única persona de la seva família amb qui vol parlar, perquè és l'única persona que se l'escolta.

«El divan» és un llarg soliloqui d'una vella davant d'un psicoanalista. Un soliloqui que cap al final del relat acaba adquirint uns tocs foscos.

«Cançó trista de Gerri de la Sab» és una història de passions ocultes en el si d'una empresa barcelonina a partir, sobretot, de l'arribada d'un personatge nou.

«El pou impossible» s'apropa, gairebé, al realisme màgic de la mà d'un dels protagonistes secundaris del conte anterior.

«Racons obscurs» està protagonitzat per la Laura, que assisteix, poc convençuda, a una teràpia de grup, semblant a les sessions de ioga tântric, que acaba degenerant en una mena de viatge a la seva infantesa, a records desagradables.

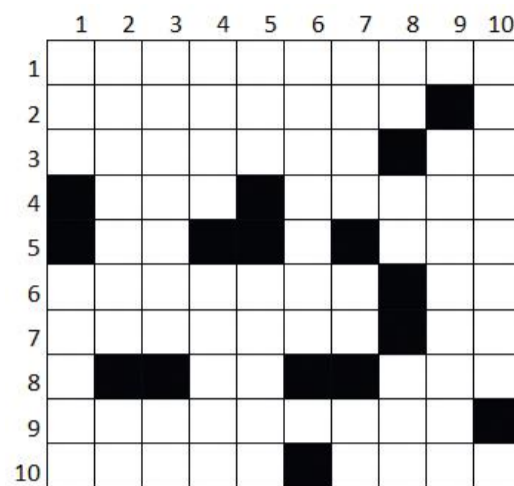
«L'laberint blanc» ens parla de la pèrdua de la memòria, de la mà d'una àvia amb un Alzheimer incipient que viu amb la seva família a Salzburg, i de com aquesta memòria fragmentària li permet tenir vius records del passat però desconnectar amb la realitat, amb els problemes que això suposa.

«Angines» està protagonitzat pel Marc, que pateix al·lucinacions a causa de la febre, i la seva àvia, que el cuida passant-se per la torera el tractament homeopàtic "receptat" per la mare del Marc.

«Raviolis a la toscana» serveix com a tancament catàrtic del recull, on moltes de les idees i personatges del relat HI tornen a confluïr.

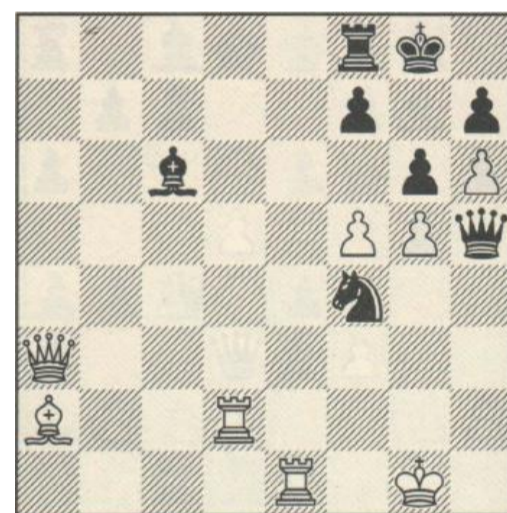
M'ha sorprès positivament pel seu estil i pols narratiu. Es nota que l'autora ha triat amb cura les paraules per bastir les seves històries. En totes elles hi trobem bones idees i bons recursos narratius encara que els salts constants en el temps poden arribar a ser una mica confosos. Potser hauria estat bé incloure Al llibre, a més del glossari, un arbre genealògic per ajudar El lector a establir millor les connexions entre els nombrosos personatges que van apareixent i reapareixent.

→ MOTS ENCREUATS **Cesc Carceller**

HORIZONTALS: 1. Relatiu a grup dels rincocèfals, amb el cap, l'estómac. 2. Taulell on es maura l'esquena i la cua coberts d'es-pines, escames transversals a la pasta. La primera. 3. Relatiu a l'abat. Matricula espanyola. 4. En part ventral i extremitats fortes. castellà, lliga amb cordes. Comu-Nom de lletra. 4. Cert cetaci. En-nicació escrita. 5. Símbol químic. sentit contrari, punt de doctrina. Forma d'embenar. En sentit con-trari, tros de fusta curt i gros. 6. En establert i proclamat autoritari-ment. 5. Sense dits. Consonant. sentit contrari, fixaren la vista en 7. Substància adhesiva per en-algun objecte. Gos. 7. A l'inrevés, colar. Mil cinquanta. A l'inrevés, desgastà amb una llima. En sen-tit contrari, en castellà, entrega, Deu del Sol. 8. Veu que fan servir els comandaments militars per donar. 8. Cent. Matricula catalana. En sentit contrari, matricula espanyola. De Nom de dona. 9. Que importa. 10. De nou en sentit contrari, moviment oscil·latori de les aigües del mar. **VERTICALS:** 1. Nom de lletra. País. 2. Relatiu a la sabana. Dos mil. 3. 9. Cinquanta. Que ataquen. 10. Cop de sabata. La primera.

→ PROBLEMA D'ESCACS

Aquesta posició és d'aquelles on té el torn, guanya. Això és evident en el cas de les negres que, simplement amenacen mat en una jugada a la casella "h1". Però el torn és de les blanques, els peons estan posicionats perfectament per a l'assalt i la seva seqüència de mat és en tres jugades.

Solució:
1. Dxf8 escac - Rxf8; 2. Td8 escac - Ae8; 3. Txe8 escac i mat.

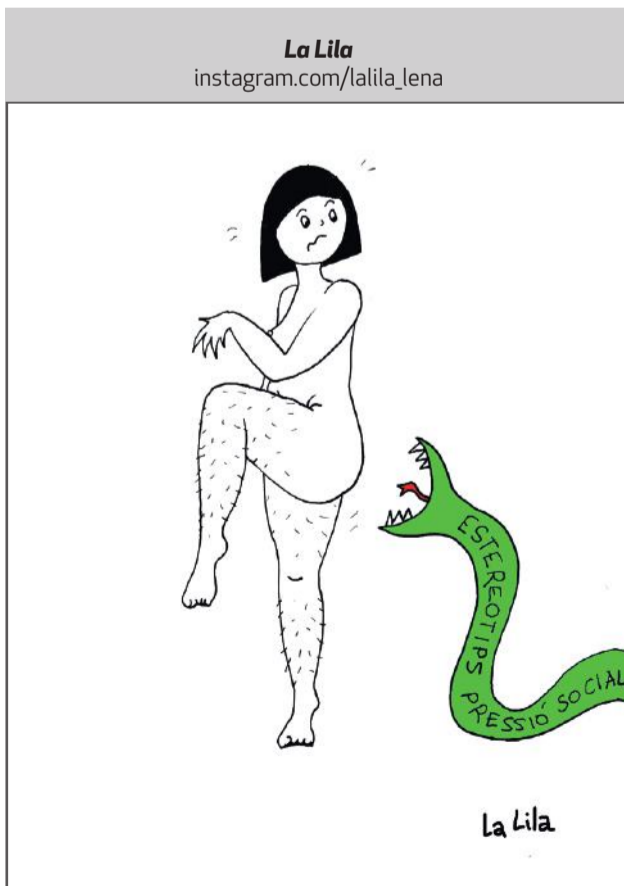
CLASSES D'ESCACS

Experiència en escacs escolars i en organització de tornejos/exhibicions. Personalitzades i/o en grups.

cescarcerf@yahoo.es
669 24 76 32

→ VINYETES

Espai Publicitari.

→ PERFILS

■ Ivan Trujillo, en primer terme, fent pràctica multitudinària en un parc de Nova York

Ivan Trujillo “El txi-kung treballa ment, cos i emocions”

L'Ivan Trujillo, professor de qigong (txikung) i tai-txi. Amb 41 anys actualment, començà els estudis en aquestes arts als 16. Nascut a Terrassa, estudià informàtica de gestió i treballa d'oficinista, mentre obre camí per dedicar-se plenament a l'exercici i ensenyament d'aquestes tècniques i filosofies orientals. Ha estat instructor en diferents escoles, ara a més de les classes al gimnàs (a la seu de Minyons), cada primer diumenge de mes en fa de gratuïtes al Parc Vallparadís.

• Com va ser l'interès pel qigong, que no és art marcial, i el tai-txi?

Als 16 anys vaig començar, com molts joves, amb un mestre coreà una tècnica semblant al kun-fú dita *sibpalki*, coreana, fins el cinturó negre, amb el mestre Seol Sung, encara hi és a Terrassa. Ell és també acupuntor i ens ensenyava una mica de qigong.

Després vaig descobrir l'Institut Qigong Barcelona, on fan formació de monitors. Entre 2010 i 2012 vaig aconseguir el títol de monitor i, amb 2 anys més el d'instructor. Durant aquests anys he participat en competicions i he anat a Shangai, Nova York i Oporto. En tot cas, els estudis mai s'acaben, és una pràctica i aprenentatge de vida. El tai-txi el vaig conèixer després, gràcies a l'Àlex Mieza, mestre a Barcelona, amb qui vaig fer un curs de monitor, el 2014.

• Qigong i tai-txi molt a prop, no?

El txi-kung pertany a la medicina tradicional xinesa, igual que l'acupuntura, fins i tot forma part de la seguretat social allà. Són exercicis que busquen prevenir la malaltia i millorar la salut, només, exclusivament. Amb el tai-txi s'assemblen molt, comparteixen moviments i tècniques; es fan exercicis lents i suaus, combinant totes les parts del cos amb la respiració, molt important, per adquirir consciència d'aquest. Però el tai-txi és un art marcial, de defensa principalment. Tot i que, certament, es va desenvolupar agafant com a base la medicina tradicional xinesa, la teoria dels 5 elements, la del ying-yang, així que també aporta molts beneficis per a la salut.

D'altra banda, mentre el txi-kung té uns 5.000 anys d'antiguitat, el tai-txi només uns 400, però és molt més conegut i practicat, més cada dia, de fet. És molt bo per a la salut, molts informes científics ho avalen. El txi-kung, no tan conegut, també està creixent i va guanyant seguidors.

• Com veus la pràctica a casa nostra?

El nivell és molt alt, no cal anar a Xina. Tenim mestres coneguts mundialment, que fins i tot formen part de llinatges que vénen dels creadors dels sistemes de tai-txi i txi-kung, com el citat Mieza, aquest home és de la 16na generació del creador del tai-txi, és deixeble directe de la tradició taoïsta del Wudang. A Rubí hi ha un mestre italià de tai-txi, en Luciano Vida, considerat una

eminència. A Terrassa hi ha més gent que s'hi dedica, com la Maria José Argüeyes, gran professional en tots dos sistemes.

O sigui que hi ha gent que practica, però no és massificat, al menys la meua experiència. De totes formes, a les classes és millor que no hi hagi molt més de 10 persones. Així és més personalitzat, pots prestar atenció a tothom, que és necessari.

• Com va ser això de les sessions obertes al parc Vallparadís?

Va coincidir l'inici meu com a monitor, l'octubre de 2010, que conegué un grup en un altre curset de programació neurolingüística, i els vaig proposar fer pràctiques al parc. El primer dia érem 8 o 10, tothom molt content, tant que vam programar fer-ho cada diumenge una hora i mitja. El boca a boca i les xarxes van fer la resta. En arribar a les 15 persones, vam haver de demanar permís a l'Ajuntament, i després la regidoria de Polítiques de Gènere es va interessar i va promocionar-ho també. Durant dues temporades, primavera i tardor, uns dos diumenges al mes ho vam fer amb la Regidoria. Vam arribar a ser 92 persones, quan convocava la Regidoria, però sense ella també hem arribat a 50. De setembre al juny, si no hi ha imprevist, ho continuem fent, però ara només el primer diumenge de mes.

• Condicions per fer-ho?

No cal tenir preparació, això és per millorar la salut, prevenir malalties, per l'elasticitat del cos, per millorar el sistema energètic de tots els òrgans. Així que no cal ser filòsof ni místic ni asceta ni altres. Clar que una alimentació encertada millora sempre la nostra salut, però si fas la teva vida normal i fas aquests exercicis l'únic que pot passar és que estiguis millor, sinó canvis cap altre hàbit anirà a millor sí o sí, però si canvis altres hàbits pots millorar més encara.

El txi-kung treballa tres coses: cos, ment i emocions. És la medicina holística. La flexibilitat ha de ser també mental, sinó no et pots concentrar ni tenir claredat, relaxar la ment, per poder concentrar-se en cada moviment, en cada part del cos. Per això es recomana practicar individualment també. L'exercici físic treballa l'elasticitat i moviment de tots els òrgans i part del cos. Ment i cos s'han de compassar i unir amb la respiració,

aquesta com capità general que marca el ritme de l'exercici.

Sobre l'emoció, la medicina tradicional xinesa diu que cada òrgan té una emoció innata, i que quan l'energia d'aquell òrgan és correcta, la persona es troba bé, en equilibri; mentre que quan no funciona o circula bé, està bloquejada o té mancança o excés, pot aparèixer la ira, la tristesa, ràbia o altres. El txi-kung busca l'equilibri d'aquestes energies en els òrgans.

• Quant temps cal per adquirir coneixements com per anar sol?

Es pot aprendre una tècnica completa de txi-kung, que acostuma a ser d'entre 8 i 12 exercicis (però hi ha centenars d'estils), amb un professor o professora, si dediques una horeta, 5 dies a la setmana, en un mes, correctament.

• Hi ha moltes tècniques?

Hi ha 3 tècniques molt populars: Primer, la del «6 sons curatius», un exercici físic molt bàsic, però fent sorolls i vibracions amb la boca que produeix una mena de massatge intern. Segon, els «5 animals», 10 exercicis que imiten el moviment del tigre, el cérvol, l'os, el mico i l'ocell, per incidir en diferents òrgans del cos. Per fi, el «yi jin jing» o canvi de mús-

cul i del tendó, per millorar i enfortir tots dos, guanyant elasticitat; la tradició taoïsta diu que un centímetre dels nostres tendons són 10 anys més de vida.

• Què tal la relació amb els xinesos que viuen aquí?

El cert és que no acostumen a treballar en aquestes activitats, pel que conec. No sé si és un cas molt comú, però una companya de les pràctiques al parc va convidar una amiga seva xinesa que el primer dia que va venir em va donar les gràcies per haver-la posat en contacte amb tradicions del seu país, ella no havia tingut contacte des que vingué fa 15 anys. Jo, de fet, tampoc no tinc relació amb xinesos. La veritat, no sé si fan o no aquestes activitats, quotidianament i massivament vull dir.

En tot cas, sé que allà hi ha les dues medicines, l'al·lopàtica, que és la que es practica aquí, i la tradicional xinesa, i que la gent fa una o altra, però no sé en quina proporció.

Pep Valenzuela

■ Exercici a les muntanyes Wudang, Xina